

PROUD !

Magazine

TILBAGE TIL '75

VERDENS FØRSTE BØSSEPLADE

INTERVIEWS

INFERNAL RIE RASMUSSEN

BAGOM KLICHÉ NUMMER ÉT

MELODI GRAND PRIX

ANMELDELSER

HEDWIG & THE ANGRY INCH
PREY FOR ROCK & ROLL
VELVET GOLDMINE

ANNELYSEN

ANNE OM ANNE

ØRER I NATTEN

DJ-TENDENSER

OG MEGET MERE

TEST FOR HIV & SYFILIS ... det ta'r kun en time!

København: Amagertorv 33, 4. - mandage kl. 16-19

Odense: Jernbanegade 16, 2. - onsdage kl. 17-19

Aarhus: Kannikegade 18 - torsdage kl. 16-18

Find mere information på Stopaids.dk

CheckPoint

STOPAIDS

INDHOLD

Feature

MELODI GRAND PRIX

side 30

EUROVISION SONG CONTEST

”BØSSE”-PLADEN
DER STARTEDE
LIGESTILLINGSKAMPEN

side 50

DE STORE ALBUMS I
JEPPE LAURSENS LIV

side 40

MØD DANSER
MED DRENGES
RIE RASMUSSEN

side 42

Læs også om

HOMODYRET: ELEFANTEN

side 12

SPOT PÅ MUSIKKENS HOMOIKONER

side 18

VINNIE WHO

side 20

KØBENHAVNS HERRE-DJS

side 28

MARIE KEY

side 38

ROSKILDE FESTIVALEN

side 48

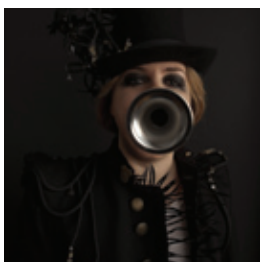
ANMELDELSER

side 58

OG MEGET MERE ...

Tema

LYDEN AF HOMO

5 HURTIGE TIL
ROSA LUX

side 8

INTERVIEW

Infernal

side 14

DIALOG

Zebitz & Schaarup

side 22

ANNELYSEN

Anne Linnet

side 54

PROUD! Magazine
info@proud.dk
proudmagazine.dk

Tak til:

4 Sound
DR

Lea Keller Enevoldsen på forsiden
og alle de andre medvirkende

Dette magasin er blevet til
under indtagelsen af:
58 kopper instant kaffe
12 muffins med creme
23 Nestea (mango/ananas)
Melodi Grand Prix-hits på
YouTube i rigelige mængder
13 take-away måltider for meget

DENNE UDGAVER FUN FACT:

Ca. 30% af dette nummer er
skrevet udelukkende af Deas
venstrehånd pga. akut museskade.
Kan du se hvilke? We hope not.

Tryk

Scandinavian Digital Printing A/S
(sdp.dk)

PROUD! Magazine er trykt på 100%
retur/genbrugspapir, som har
modtaget følgende miljøgodkendelser.

NÆSTE NUMMER

ALDER

UDKOMMER 2. JANUAR

Har du en historie du vil fortælle?
Et billede du vil skyde? Eller bare en
god idé til næste nummer? Så send
os en mail på info@proud.dk

Deadline for input: 24. november

Redaktion

Tine Kristensen
ansvarshavende redaktør

Bogstaver

Dea Daily
daily@proud.dk

Anne O'Manne
anne@proud.dk

Lasse Berg
lasseberg@gmail.com

Pi Aasbjerg Hansen

Layout

Tine Kristensen
ligefrem.dk

Illustrationer

Stine Spedtsberg
stinestregen.dk

Korrektøser

Dorte Kerstens
Julie Maj Bryderup Simonsen

Fotos

Rie Neuchs
rieneuchs.dk

Signe Markvard
mail@signemarkvard.dk

Abonnement

Tilmeld dig nyhedsbrevet på
proud.dk og få den digitale
udgave af magasinet tre dage før
alle andre. **Det trykte magasin
kan købes i løssalg og abonne-
ment på proud.dk**

Se fysiske salgssteder på
proudmagazine.dk

Annoncering

Kontakt info@proud.dk for info
om annoncering eller læs mere på
proudmagazine.dk. Vi giver rabat til
non-profit og samarbejdspartnere.

Annoncedeadline: 15. december 2011

Vi har googlet, spurgt os for, og grublet, til vi er blevet helt regnbuefarvede i hovederne. Hvor er de seje LGBT-musikere?

I denne udgave af PROUD! Magazine er vi steget ombord på dansk musiks Pridevogn. Vi har taget en snak med så bredt og repræsentativt et udsnit af passagererne som muligt. Unge, ældre, homo, hetero, akustisk, elektronisk, cutting edge og old school. Det blev hurtigt tydeligt at DJs, både af han- og hunkøn, er skrappe i scratch'ene og udgør mange af dansk musiks homoseksuelle profiler. For lige så heftigt, som homoerne rykker bag DJ-pulten, lige så adstadigt er tempoet inden for skabelsen af rytmisk musik i traditionel forstand.

Mens mange andre lande kan mønstre åbenmundede LGBTer som Anthony (and the Johnsons), Adam Lambert, Elton John, k.d. Lang etc., er den professionelle musikscene i Danmark ganske blottet for ditto.

Eneste undtagelse er sejtrækkeren Anne Linnet, hele Danmarks biseksuelle musikmama. Hendes totale ligeegyldighed overfor, hvad andre måtte mene om hendes seksualitet, har i samspil med hendes musikalske virke inspireret os andre gennem nu fire årtier.

Men helt ærligt. Hun bliver næppe ved 40 år endnu, venner. Så dejligt ville det være, hvis vi fik flere danske topmusikere at høre, som tilfældigvis også var queer, trans, bi, homo eller på andre måder seksuelt usædvanlige. Ikke fordi, de eller deres kunst nødvendigvis har noget med deres seksuelle orientering, at gøre men fordi det bare er rart at vide, at de er der. At vide, at vores musikkultur er gennemsyret af mangfoldighed. Med bøsseriet står det udpræget slapt til. Danmarks oprørske homomænd kuppede kulturpolitikken i 1975 med albummet *Bøsse*, og siden er der ikke sket for meget.

Skyldes det, at vi alle sammen synger falsk? At homokunstnere ikke har evnerne til at gøre sig musikalsk gældende? Eller holder de, der har deres skills skruet rigtigt sammen, ganske enkelt lav profil, fordi de ikke magter ikonvagskiftet efter Linnet?

Ingen (i hvert fald ikke PROUD!) forventer, at musikere skal gøre deres karriere til et stykke ligestillingspropaganda. Men den kæmpe bevågenhed Sarah Skaalum fik i kraft af sin medvirken i X Factor tidligere på året giver et fingerpeg om, hvor usædvanlige åbne homoer er i dansk musik. Fortsat.

Kære homoseksuelle-musikere: Spil højere, syng til, vis at I er her. Vi har det godt i Danmark, men I hører til i billedet, og vi har stadig brug for jer.

Tine Kristensen
 Ansvarshavende redaktør

LIVET ER EN GAVE

Insemination | Jordemoderkonsultation | Fødselsforberedelse | Akupunktur | Ultralydsscanning 2D, 3D og 4D

Værs'go!

100%
Diskretion

Professionel
og personlig
rådgivning

graviditetsklinik.dk

Homo grammatikis

Nudansk ordbog for alment minoritetsforstærkende vrøvl.

Præmielebbe ['pɛ:mjə'lebbə]

Substantiv, fælleskøn. Bøjes præmielebber, flere præmielebber, alle præmielebberne.

En homoseksuel kvinde, som udelukkende har haft kønslig omgang med andre kvinder. Kommer af det engelske *gold star lesbian*, et frimodigt udtryk for en lesbisk, der er så sikker i sin seksuelle orientering, at hun aldrig har følt sig draget af mænd. Den mand, der måtte være i stand til at forføre en sådan kvinde, fortjener således en "stjerne" eller "præmie". Præmielebber sidestilles til tider med jomfruen, omend der kan være MEGET stor forskel.

Bomuldsbøsse ['bʌ,mul's'bøse]

Substantiv, fælleskøn. Bøjes bomuldsbøssen, flere bomuldsbøsser, alle bomuldsbøsserne.

En homoseksuel mand, som ikke føler sig tilpas endsige hjemme i subkulturer, hvor homoseksuelle mænd går i stramt lædertøj, slukker lyset og finder diverse værktøjer og attrapper frem til seksuelt brug. Bomuldsbøssen betegner i stedet en mand, der holder af at se tv derhjemme, gerne reality shows og boligprogrammer, iført blød og behagelig beklædning. Lejlighedsvis kan bomuldsbøssen dog, drevet af kvindagtig nysgerrighed, alligevel finde på at besøge førnævnte subkulturer.

PROUD !

backstage

Et kig igennem nøglehullet til denne udgaves kulisse. Mød magasinets forsidemodel.

Navn: Lea Keller Enevoldsen

Alder: 26

Bopæl: Aarhus

Civilstand: Har hænderne fulde

Beskæftigelse: Er uddannet sygeplejerske lige om lidt og sælger sejt kluns hos Super Dry i Aarhus

Hva' ka' du li'?

»At få oplæst erotiske noveller fra 70'erne, mens jeg ryger en velstoppet pibe.«

Hvorfor står du på forsiden af PROUD!?

»Fordi jeg er den pæneste og mest rock'n'roll-agtige, redaktionen kender.«

Hvem lytter du til?

»Tina Dickow, Robyn, John Mogensen og min mor og far.«

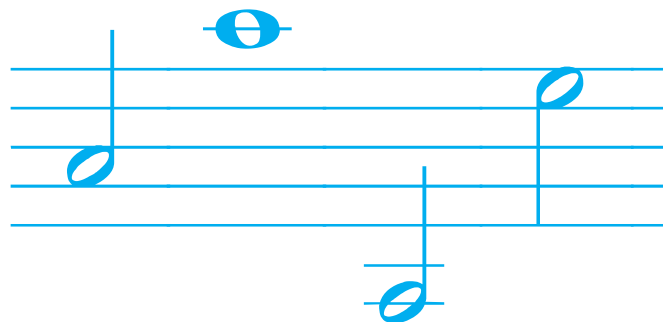

Syng om sex, og du har et homohit

5 HURTIGE. Vi har udbedt den højhattede succes-DJ Rosa Lux svar på nogle af de helt store, eksistentielle spørgsmål, når det gælder homoer og musikbranchen.

Af Dea Daily
Foto: VME

OM ROSA LUX

1

Rosa Lux er en af hovedstadens mest velbevandrede kvinder, når det gælder nattelivet og særligt den elektroniske musikscene. Du kender hende måske også som Smagsdommer på DR2, hvor hun i tre sæsoner har kloget sig på alskens kultur. Rosali Batzer, som hun egentlig hedder, er musikalsk iværksætter og har dj'et siden 2001.

Hun har blandt andet haft en finger med i spillet hos provo-kollektivet DUNST, natklubben Disco Volante og STRØM Festival, men den 36-årige musikelskers navn kom for alvor på alles læber i sommeren 2011. Da udgav hun debutpladen Monsters, som er et samarbejde med en række danske sangstemmer. Særligt *Min Klub Først* feat. Josefine og Alberte Winding har fået mange til at skrue op for bilradioen rundt omkring.

ER Anne Linneth den første og største kvindelige kvindebedærer, dansk musik har set?

»Ja det er hun da helt sikkert. Hun har en lang historie og vildt mange sange, så det er svært at udfordre hendes status. Og så er der ikke så mange andre kvindebedærer og slet ikke i hendes liga - Sanne Salomonsen og Lis Sørensen er jo top heteroseksuelle.

Anne står alene som en lysende stjerne både som sangskriver og menneske. På alle måder! Også fordi hun har beskrevet den dér typisk lesbiske flovhed - at det er noget forkert at føle lyst. I *Smuk og Dejlig* er det jo næsten trist, at de er forelskede: »Smiler lidt vemodigt når du spørger mig, hvad er det der sker?» Men senere skrev hun også om vild og blodig lyst og sex og ejede det uden skam. Jeg synes, hun har hele spektret med.«

2

Hvad F***** er det med bøsser og Melodi Grand Prix?

»Pas! Jeg aner det ikke, for jeg forstår det ikke selv. I hvert fald ikke, når folk tager det alvorligt og synes, det er fed musik. Det er helt mainstream, genkendelige melodier, som har tre akkorder - allerhøjest fem - i dur, og der bliver bare sunget om almindeligheder.

Jeg synes, det er ret mærkeligt. Hvorfor lige Melodi Grand Prix? Den verden er i min bog gift med dansk-top-universet med dens normative værdier og små-racisme, og så er den meget heteroseksuel. Der er glimmer og fest så mange steder, hvorfor er de ikke vilde med skøjteløb i stedet for? Eller heavy metal, dér er også masser af kostumer?

Men faktisk er jeg ikke sikker på, at der er SÅ vanvittigt mange MGP-bøsser når det kommer til stykket. Er det ikke bare en snæver gruppe der får meget opmærksomhed? Og så træder den der flokdyrsmentalitet i kraft og man følger efter dem der er synlige? Men altså - jeg aner jo ikke noget om det og når jeg tænker mig om, er der vel MGP på den nye måde og den gamle måde - i dag er dansktoppen røget ud af showet, og man synger helt andre sange. Nogle står nede på Centralhjørnet og synes det er fedt at synge med på Birthe Kjær, andre ser med derhjemme, fordi det er skægt ligesom X Factor.«

Nyd den officielle musikvideo til Rosa Lux feat. Alberte og Josefine Winding med "Min Klub Først"

KUN I MUSIKHUSET AARHUS

“Et show, der strutter af humør” B.T.

“Smittende veloplagt”
Jyllands-Posten

“Super Mamma Mia”
Ekstra Bladet

“Tak for al musikken”
Berlingske Tidende

BENNY ANDERSSON & BJÖRN ULVAEUS

MAMMA MIA!

HITMUSICALEN BASERET PÅ SANGE AF ABBA®

PREMIERE 24. NOVEMBER 2011

Spiller på dansk

Tjek musikhusetaarhus.dk for menuer

per se

www.mammamiathemusical.dk

MUSIKHUSET AARHUS

Hvor havde Kim Schumacher mon været i dag, hvis vi havde fået lov at beholde ham?

»Tjaeh, Jørgen de Mylius laver jo stadig radio på... Radio Smooth? De var begge to de dér helte på toppen og helt fremme i skoene. Så det havde Kim Schumacher sikkert også gjort i dag. Han døde i 1990, før jeg vidste, hvem han var, så jeg har ikke noget forhold til ham. Men jeg ved, hvor vigtigt det er at have nogen at spejle sig i, som kommer ud over stepperne og gør noget særligt i en heteroseksuel sammenhæng. Det gør en verden til forskel og fjerner lidt af ensomheden.

Men jeg tænker, at der var en dobbelthed ved Kim Schumacher, fordi han ikke talte så meget om sin sygdom. Man sender et signal om, at det er skamfuldt at være bøsse og have AIDS, når man ikke snakker om det, og man først bagefter begynder at tale om AIDS på en ordentlig måde, fordi det var lidt synd for den søde bøsse.«

Er Fagget Fairys *Feed the Horse* den første sang om dyr, der fylder dansegulve på klubberne?

»Ha ha, nej! Der var for eksempel også Laid Backs kæmpe hit *White Horse* fra 80'erne. Det er stadig et stort nummer og handler om at tage coke. Men *Feed the Horse* handler jo også om sex - og lebbes.«

Hvad skal man som musiker gøre, hvis man vil være sikker på at få en stor, gay fanskare?

»Det er en god start, hvis man selv er homoseksuel og synger om at have sex med det samme køn. Der er ikke så meget musik, homoseksuelle kan genkende sig selv i, så hvis sangen oven i købet er god, skal der ikke så meget til. Så handler det også om timing og om at have et pladeselskab i hælene, der får radioerne til at spille det. Det er selvfølgelig popmusik og mainstream, der hitter mest. House á la Medina er også lige i øjet. Men der er ikke så meget homo-heavy, så det vil jeg ikke anbefale.«

LP'en *Bøsse* udkommer. Dette er den første dansksprogede plade med betragtninger fra et mandligt, homoseksuelt liv. Læs mere om *Bøsse* på side 50.

1982

Den herlige hurtigmund Kim Schumacher bliver P3s nye stemme i en række underholdende programmer. Tilpas affekteret og aldrig politisk korrekt var han elsket af musikalske first movers og åndsfællerne i homomiljøet.

En mand i drag vinder Dansk Melodi Grand Prix. Peter Andersen med kunstnernavnet DQ vinder førstepladsen, i høj grad takket være seernes opbakning. Du finder mere om MGP på side 30.

2007

Det populære men-alle-er-gode-til-ét-eller-andet-musikprogram, *X Factor*, vindes af Sarah Skaalum. Den 15-årige pige brænder igennem ude i stuerne med sin ru stemme, selvsikre karisma og drengede stil. Hun er åbent - og afslappet - lesbisk.

2011

1975

1977

Shit & Chanel - *Smuk og Dejlig*. Den bedste markedsføring landets lesbiske kunne ønske sig. Mere om sangskriveren på side 54.

DJ Helle Zebitz spiller sit første job og er dermed en af landets første kvindelige DJs. Hun er i øvrigt stadig i fuld sving - mød hende på side 22.

1982

Det modernistiske immer-cool rockband, Miss B. Haven, udgiver deres fjerde album *Mellem Hjerter og Spar* hvorpå blandt andet *Vent til Vi Ses* igen kunne høres. Vi har ventet længselsfuldt på de seje kvinder i pigerockgruppen siden Miss B. Havens opløsning i 1997.

1991

2002

Maria Gerhardt alias Djuna Barnes bliver et stadig hyppigere navn på plakaterne rundt omkring i København. Den 24-årige DJ skulle med tiden blive en af Danmarks mest eftertragtede party boosters.

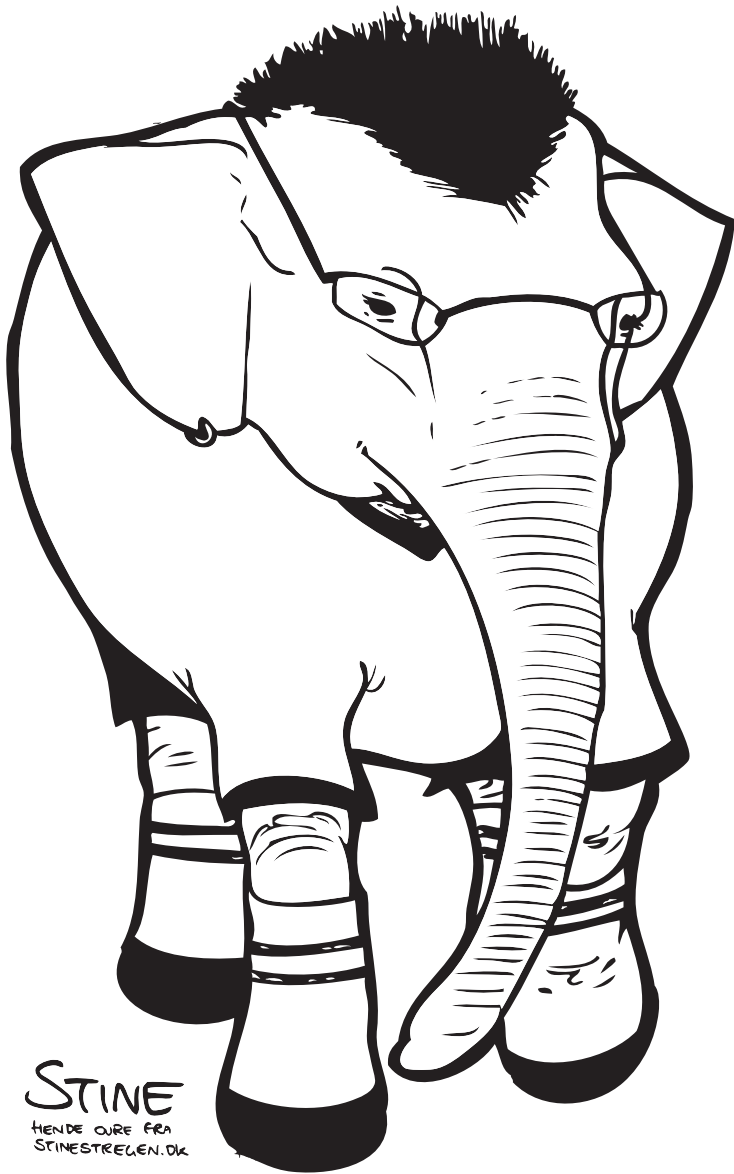
2009

Kvindeduoen Fagget Fairys lægger et kæmpe pres på dansegulve i hele Norden med *Feed the Horse*. Sangen er den første i nyere dansk tid, der åbenlyst handler om pige/pige-sex.

Snabel-elskov tager kun ét minut

Både de afrikanske og de asiatiske elefanter er truet på deres fremtidige eksistens. Det har måske blandt andet noget at gøre med, at elefanterne det meste af deres menneskelange liv undgår kontakt med det modsatte køn. Og når de endelig ses, er det for en MEGET kort bemærkning.

Af Dea Daily

Savannens største dyr gider ikke hænge ud med hvem som helst. Hun-elefanterne holder sammen i familieflokke, hvor det ældste dyr sidder på magten som ledende matriark. Hannerne derimod, er ofte ensomme strejfer eller holder sammen i mindre grupper. En babyelefant vokser typisk op uden en far, og derfor har kvinderne udviklet helt naturlige vaner med at babysitte for hinanden, så man også kan gå en tur ned til vandhullet med veninderne i ny og næ.

Kun i parringstiden mænger kønnene sig med hinanden, når heterohannerne laver snigeren i hunnernes flok (helst både her og der), hvorefter de smutter igen. Men ser man på de homoseksuelle tilbøjeligheder blandt elefanter, er tilværelsen straks mere farverig.

Mange hanner danner par, både socialt og seksuelt. Der er gerne aldersforskel, og den yngre passer på den ældre elefant. Hiver blade ned til ham, sørger for at han ikke træder ved siden af, når synet svigter på de gamle dage og så videre. Det er ikke ualmindeligt, at en seniorbøsse har to unge til at tage sig kærligt af ham.

Hanhomofanter er generelt meget til forspil. Ofte ser man dem vikle snablerne ind i hinanden og stå og snave midt på savannen. Før et eventuelt samleje lægger den ene part snablen op langs ryggen på den anden eller bøffer lidt med stødtænderne

VIDSTE DU, AT ...

En elefantklitoris er cirka 43 centimeter lang i ophidset tilstand?

som for at sige, at nu er han på vej. Det er også meget almindeligt at gramse på eller sniffe til den andens kønsdele med snablen. Selve akten foregår i store træk som straight elephant love: Bagfra. Og så tager det sjældent mere end ét minut (ja, nogen har taget tid (fedt job)). Der er dog som regel flere skud i bøssen.

Kvinderne har som antydnet et stærkt internt sammenhold. Lesbiske elefanter er dog aldrig observeret i naturen, men i fangenskab har man set eksempler på gensidig masturbation ved hjælp af snablerne.

OM ELEFANTEN

Levested: Afrika syd for Sahara og store dele af Asien.

Livret: En dejlig grøn salat. Bark, ukrudt, alt, der ikke er kød. Elefanten har dog en hysterisk ineffektiv fordøjelse, som kompenseres med en meget stor mave. Kun 40 procent af føden fordøjes, og derfor æder den i op til 16 timer i døgnet – typisk 270 kilo mad.

Fysik: Pænt stort dyr. Størst er den afrikanske elefant, som vejer op til 7,5 ton. Den asiatiske kendes ved, at den har meget mindre ører, og at det kun er hannerne, der er udstyret med stødtænder.

Sociale vaner: Elefanten er kendt som et intelligent pattedyr og sammenlignes ofte med delfinen. Det er således bevist, at elefanter kan genkende sig selv i spejlet – efter sigende et universelt, grundlæggende tegn på empatiske evner. Mange hanner er seksuelt aggressive og hopper gerne på alt for unge hunelefanter, men så skræmmer de ældre hunner dem væk. Den voldsomme adfærd vurderes at være årsagen til, at hanelefanter først får børn i 30'erne. De er simpelthen for trælse, når de bliver kønsmodne som 10-årige.

Levetid: 50-70 år.

Den kREatiVe type?

Vi har også en
donor til *dit* barn

Ring og hør om dine muligheder for donorinsemination

diers|klinik

Grønnegade 56, 1 sal | 8000 Århus C | Tlf.: +45 2022 8587 | www.diersklinik.dk

Splittet mellem

Lina og Paw er blandt de største partymakers i Danmark. I mange år har Infernals udtryk og attitude – både visuelt og musikalsk – også kildet i homomiljøet.

Af Dea Daily

Foto: Nicolas Tobias Følsgaard

Dance-duoen Infernal behøver næppe nogen nærmere introduktion. Siden 1997 har de været elsket af mainstreamlyttere og oftest hadet af anmeldere for deres jantelovsforagtende greb om musikken. Gennem årene har de brudt utallige musikalske dogmer og tendenser i tiden med en tilbagevendende flirten med 90'ernes æstetik og lydbillede. Konsekvens: En lang række hits og guldsælgende plader.

Undervejs skete der det, at visse dele af homomiljøet fik et kæmpe crush på Lina Rafn og Paw Lagermann. Om ikke før, så i hvert fald med det fjerde studiealbum, *From Paris to Berlin*. Her slog Infernal sig fast som et band med solid gay appeal – noget, som Paw og Lina selvfølgelig har opdaget.

Har altid haft homomusik på anlægget

PROUD! tog en snak om blandt andet dét med kollegerne og vennerne backstage under deres Danmarksturné. Paw lægger ærligt ud:

»Jeg har fundet ud af, at jeg har lyttet til homomusik hele mit liv uden at være klar over det. Helt vildt! Det var Erasure, Frankie Goes to Hollywood, disco som Diana Ross – MEGA homomusik. Og jeg dyrker det stadig den dag i dag, jeg elsker det,« konstaterer han smilende og tilføjer:

»Så det måtte gå sådan her. At vores musik på én eller anden måde har den homoappeal, den har. Nåh ja – og så kan man sige, at jeg også endte med at blive en flot fyr! Og det kan de selvfølgelig godt lide.«

34-årige Paw har kendt Lina siden teenageårene. Dengang dance-genren var udskældt i en grad, så tilhængere på det nærmeste blev marginaliseret og udråbt til technofreaks. Det gav dog kun et endnu stærkere sammenhold omkring musikken, fortæller duoen. I en periode var de kærestepar, men det er slut for længst, og Paw og Lina har begge fået familie hver især.

” VI BLIVER VED MED AT HOPPE FRA
SIDE TIL SIDE. MÅSKE ER DET I
VIRKELIGHEDEN DERFOR, DET IKKE BLEV OS,
DER VAR LADY GAGA OG BARE LAVEDE DEN
BIG TIME WORLD WIDE.
VI ER ALDRIG HELT STRØMLINEDE NOK.

Rockmusikere er da også forfængelige

Men fortroligheden mellem dem er mærkbar, og ordene flyder ivrigt fra københavnerne, som har flere bud på, hvorfor så mange homoseksuelle er pjattede med Infernal.

»Lina har noget woman power, bang-bang og går i vildt dress. Det er en god pakke for mange homoer. Og det er sikkert også derfor, at vi tænder nogle rockanmeldere af. Vores musik er stik modsat rock, selvom både dance og rock er meget forfængelige genrer,« siger Paw, og Lina fortsætter:

»I looket, ja, og stilistisk. Men det er mæeeget, meget velovervejet, hvilke jeans og hvilken Converse-model, en rockmusiker har på.«

»Ja, og det skal være slidt. Når du køber et par Converse, tager du dem ikke på. Du starter med at jukke på dem eller tage på festival for lige

at få dem gearet op. Det er sgu lige så forfængeligt som at stå i en pailletkjole, det er bare noget andet,« siger Paw med et skuldertræk.

From Paris to Berlin er skræddersyet til os

Lina og Paw er indlysende nok ikke selv homoseksuelle. Og deres fanskare tæller mange andre end medlemmer af den lyserøde fagforening. Alligevel er der en særlig forbindelse mellem Infernal og homomiljøet, ikke mindst som følge af *From Paris to Berlin* fra 2004.

»Da havde vi overvejet homoelementerne. Vi var godt klar over...« siger Lina og bliver afbrudt af Paw:

»Jo, men da KOGTE det jo!«

»Ja, men da vi lavede den, sigtede vi også efter det. Vi talte om, at vi skulle have koklokker med – homoer ELSKER koklokker!« siger Lina og smiler skævt.

»Og meget af lyrikken gik efter: Okay, kan jeg se mine venner stå inde på Pan og synge det her? Ja, det kan jeg, de vil elske det,« fortsætter hun, og Paw nikker eftertænksomt.

Målrretningen til det homoseksuelle klubmiljø var dog kun med den ene plade, lader de vide. Det var sjovt og udfordrende lige på det tidspunkt.

Betonlebbene er uimponerede

I kraft af deres ekstravagante shows, groomede ydre og dansable toner er Infernal en god fest. Når *Keen on Disco*, *I Won't Be Crying*, *Electric Light* eller andre af deres hits ryger på, er der uro i benene. Især hos bøsserne, påpeger Paw.

»Mange homoseksuelle fyre tager lidt tøsætningene på sig og vil gerne på dansegulvet, mens andre mænd ofte hellere vil stå ovre i hjørnet med en bajer. Det er måske derfor, at lebbene ikke er så meget med. De tager mandegenet til sig ...«

»Nogle af dem!« skynder Lina sig at moderere.

»Ja ja, ingen tvivl om det. Der er også... pæne lesbiske,« tilføjer keyboardspilleren og vender hastigt tilbage til musikken:

»Man kan sige, at vores musik er letsindig. Selvom teksterne kan dybdefortolkes ganske meget, så passer de til et dansegulv. Det er ikke der, når du står på et diskotek og bliver revet rundt af nogle glowsticks, at du skal sætte dig ned og tænke over livet. Derfor passer vores musik til bøssernes måde at feste på,« mener Paw.

Gay anthem i England

Alle, der har været til Copenhagen Pride, vil formentlig vide, at Infernal også har leveret flere nyklassiske pridesange.

»En homopride er ét langt, farverigt festoptog med gang i den. Det er vores musik også,« forklarer Paw.

»Men englænderne var meget med til at pumpe

LADY SAPPHO

Alle fredage 19-23
1. og 3. lørdag 19-23

KvindeInformationsCafé
Mejlgade 71, 8000 Århus C

det op. Der var en gut på Radio 1 – deres svar på P3 – som hørte *From Paris to Berlin*. Og han begyndte at kalde det et 'gay anthem' og lavede en dans til. Det svarer til, at vi over et par uger var Ugens Uundgåelige – bare i England,« fortæller han.

»Det var en RIMELIG heftig eksponering at få!« understreger Lina.

BBCs Radio 1 har cirka 10 millioner ugentlige lyttere.

»Det var sådan: "I'm feeling kinda sad. Ohh, it's time for a gay anthem" og så kom *From Paris to Berlin* på. Det var hele tiden. De gjorde også grin med det, men sangen blev helt klart gjort meget bøssevenlig,« bemærker Paw.

Savner den mere rå, straight energi

Et bands status som homoventlig er ikke nødvendigvis konstant, men kan komme og gå. Sådan er det for Infernal, hvis debutalbum *Infernal Affairs* i høj grad var præget af Søren Haahrs idéer og energi. Han gik sidenhen ud af bandet.

»Jeg tror egentlig, at vi altid har haft det godt med homoer. Men det er noget underligt noget, for vores første album var eddermame straight. Det var meget den dér Diskotek IN-lyd, 90'er-dance og flammer,« forklarer Lina og sætter et påtaget barskt ansigt op.

Dengang skulle det hele gerne være lidt hårdt. Lina fik dog helt sikkert et par pigejerter til at banke hurtigere tilbage i 90'erne, hvor hendes signatur var det korte hår og ditto kilt. Den teori får hende i tænkepause i nogle sekunder.

»Det kan godt være, men jeg kan ikke se det udefra på den måde. For mig er det fuldstændigt en tidslomme, når jeg ser billeder og tænker på den tid,« siger hun.

Visse dele af det gamle Infernal-udtryk kan hun dog godt have lyst til at genoplive.

»Ind imellem når musik bliver gay, så bliver den også meget poleret. Og glamour og fjerboa og whoa-whoa. Men jeg synes også godt, at det hele må være grimt, rå, energisk og rive noget ud indefra. Det må sgu godt bløde lidt. Og gay, det er ikke så bløde-agtigt. Jeg kan godt savne vores gamle heteroenergi nogle gange,« erkender Lina.

Bevæger sig væk fra det strømlinede

Infernal er en lille, selvstyrende stat midt i et stort, kommercielt musikrige. De blev fritstillet af pladeselskabet EMI i 2004 og har siden udgivet musik på deres eget selskab i samarbejde med pladeselskabet Border Breakers. De får selv idéer, de spiller selv, producerer selv, men har selvfølgelig flere fagfolk med sig. Den måde at arbejde på giver Paw og Lina fuldstændig frihed til at flytte sig drastisk imellem to udgivelser. Så det gør de.

»Tiderne har ændret sig lidt, og det er rart. Nu kan vi begynde at dyrke andre dele af musikken. Det nyeste album er ikke så gay, men *Electric Cabaret* er top homo. Vi står jo fandme og ligner et skøjtepar på coveret,« udbryder Paw og får Lina til at skraldgrine.

»Ja, den var full on! Men det var rigtigt at gøre dengang,«

I sommeren 2011 begyndte rygterne at svirre om en opløsning af Infernal. Både Paw og Lina har helt små børn og har været højaktive på dancecharten i 15 år. Det ville være forståeligt, hvis de trængte til et break. Musikerne meldte dog ud i pressen, at de holder en længere live-pause for at hellige sig studiearbejdet. Det handler om at finde ind til kernen af det, de gerne vil rent musikalsk. Og måske være mere konkrete.

»Vi bliver ved med at hoppe fra side til side. Måske er det i virkeligheden derfor, det ikke blev os, der var Lady Gaga og bare lavede den BIG TIME world wide. Vi er aldrig helt strømlinede nok: Arh, rockguitar er også fedt, shit mand, og så skal vi have nogle vilde trommer! Og så står bøsserne jo bare: Nej, nej, det larmer!« siger Lina og holder sig for ørerne, inden hun taler videre:

»Af og til får jeg virkelig lyst til at sige: Nej, nu optræder jeg i flade sko, løst hår og jeans, færdig basta. Ikke alt det dér! Det er en underlig splittelse, som jeg synes, at vi begge to har lige ned igennem os. Der er den del, der elsker Muse, og den der elsker Gloria Gaynor.«

VIDSTE DU AT...

På coveret af *Electric Cabaret* ligner Paw og Lina "et skøjtepar", mener Paw.

Fotografen er Pieter Henket, som også er kendt for at have portrætteret Lady Gaga til coveret af hendes album *The Fame*.

Klik her og få Infernal i overflod på deres egen Youtube-kanal

Uhh-uhhhh? Er der nogen?

Sverige har The Ark. England George Michael, Boy George, Anthony Hegarty og mange flere. USA kan prale af navne som Scissor Sisters, Linda Perry, Adam Lambert, Beth Ditto og Leisha Hailey. I Danmark står de musikalske homoikoner derimod ikke i kø, men vi har alligevel gravet lidt godt frem til dig.

af Pi Aasbjerg Hansen

På den internationale musikscene har der i flere årtier været anerkendte, markante homoer på tværs af genrer. De giver os alsidige identifikationsmuligheder, og tilbyder omverdenen et mere nuanceret billede af homoseksuelle. Vi er selvfølgelig ikke alle som pop-legenderne Elton John og George Michael eller country-crooner k.d. lang. Om end enkelte rundt omkring nok har fantasieret om det.

Andre homoseksuelle stjerner tæller Rufus Wainwright, American Idols-deltager Adam Lambert, Gossip grrrl Beth Ditto, Tegan & Sara, androgyne Antony Hegarty, Jonsi (Sigur Rós), Leisha Hailey, Lady Sovereign, Lesbians on Ecstasy, Ricky Martin, Edward Droste (Grizzly Bear), Rostam Batmanglij (Vampire Weekend) og en række prettyboyband-medlemmer.

Herhjemme har der været masser af musikliv i homomiljøet, men umiddelbart ikke synderligt meget 'homomiljø' at hente i musiklivet. Medmindre man ser godt efter.

Protestsange og hverdagslyrik

I 1970'erne fyldte vi en hel del, da Bøssernes Befrielses Front og Lesbisk Bevægelse (udsprunget af Forbundet og Kvindebevægelsen) var på sit højeste. Det danske homomiljø havde et rimelig aktivt musikliv, som gennem både protest- og slagsange og mere hverdagspræget lyrik gjorde opmærksom på homoseksuelles vilkår i samfundet. Et af de meget omtalte ini-

tiativer fra dengang er LP'en *Bøsse* (Bent Jacobsen, 1975) om det at være bøsse i Danmark. På kvindesiden havde vi københavnbaserede Søsterrock og Lilith samt Sonjas Søstre i Aarhus.

Men med de politiske ændringer og den gradvise afstigmatisering af miljøet faldt behovet for protestsange og deslige. Omkring Bøssehuset på Christiania kan man dog fortsat finde provo-truppen Schwanzsängerknaben.

I de senere år har der været fornyet interesse for datidens sange, og i 2002 blev nogle af rødstrømpesangene indspillet på cd'en *Søstersolidaritet*, heraf er det dog kun et fåtal, der direkte omhandler lesbianisme. Og i sommer blev *Bøsse* genudgivet på cd.

I det mere heteronormative Danmark har Anne Linnets forhold til kvinder i høj grad været med til at aftabuisere homotendenser, ligesom det har været et direkte tema i flere af hendes tekster. Ingen nævnt, ingen glemt.

00'erne var de lesbiske DJs' årti

30 år senere, i starten af 00'erne, blev det pludseligt moderne at hyre kvindelige DJ's. Faget var ellers meget mandsdomineret, men der kom en hype omkring lesbiske pladevendere, som nutidens "dykons" Djuna Barnes og DJ Sensimilla på sin vis er et resultat af.

Førstnævnte startede karrieren ved kom-

sammener i det lesbiske miljø, ved sporadiske jobs på Pan og i foreningen DUNST. De sidste par år har hun været en af landets mest feterede og eftertragtede DJ's, og Djuna B var sågar at finde ved Thomas Blachmanns side i DR's bedste sendetid. Hun er nået ud til et bredt publikum og har dermed – i stil med Anne Linnet – haft mulighed for at være et forbillede for unge piger landet over.

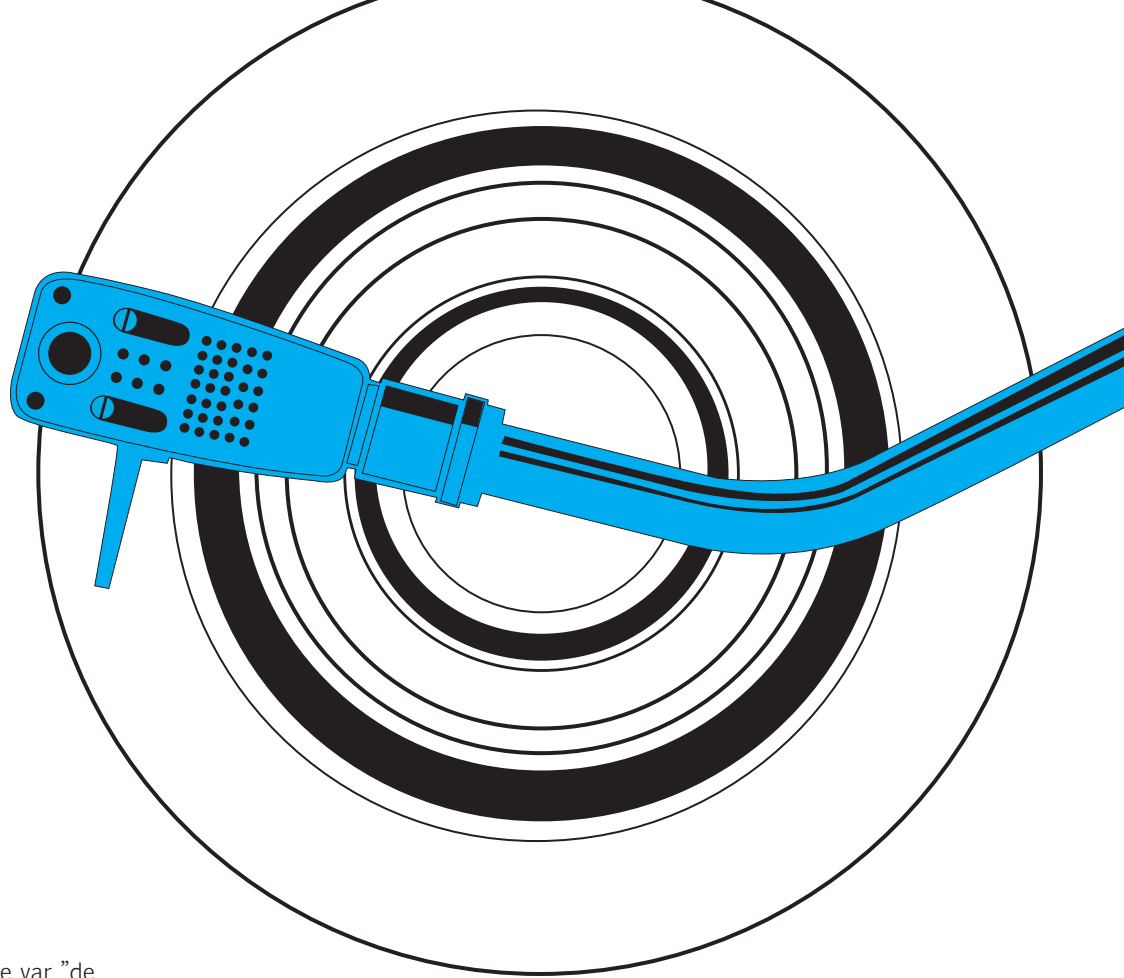
”

**... VI VIL GERNE
GIVE DE UNGE LESBISKE
PIGER NOGET AT LADE SIG
INSPIRERE AF”**

- DJ Sensimilla

Også DJ Sensimilla og hendes on- og off-stage partner MC Ena mener, at udvalget af lesbiske forbilleder har været for småt. Tilsammen udgør de Fagget Fairys og sætter en ære i at tilbyde nye lesbiske rollemodeller.

”Da jeg sprang ud som 14-årig, manglede jeg noget at identificere mig med. Jeg var omgivet af heteroseksuelle veninder, og på fjernsynet var der kun heterofilmstjerner og -musikere ... Så vi vil gerne give de unge lesbiske piger noget at lade sig inspirere af,” sagde Carla Camilla Hjort alias DJ Sensimilla til iByen.dk i marts 2009.

Vi kom til et punkt, hvor lesbiske var ”de nye bøsser” i kraft af deres opsigtsvækkende og dagsordenssættende tilstedeværelse på den københavnske klub-scene.

Nu står helt unge piger frem

Og på det seneste har de lesbiske ikoner drevet det videre endnu, godt hjulpet på vej af X Factor-deltageren Sarah. Med sin historie, sin ligefremhed og sin hæse stemme vandt den 15-årige pige svigermødrenes og tøsernes hjerter. Og i kraft af sin seksualitet – og mediernes fokus på denne – blev hun også omtalt i udlandet, for eksempel på AfterEllen.com.

Behovet for et ungt forbillede, der har et helt afslappet forhold til sin seksualitet og et godt forhold til sin familie, har umiddelbart været til at føle på. LGBT Danmark havde i tiden med X Factor betydeligt flere henvendelser fra unge mennesker end tidligere. Om det skyldes, at det er blevet ”sejt” at være lesbisk, eller om det er reelle henvendelser, er umuligt at svare på, men:

»Jeg vil slå fast, at det har en betydning, at vi ser en ung deltager i X Factor, som er så åben og afslappet omkring sin seksualitet. Især fordi X Factor jo er et mainstream program, der når ud til en så stor del af befolkningen,» sagde Kirstine Andersen, forperson for LGBT Ungdom til BT i marts 2011.

Det er dog ikke kun i hovedstaden, der er noget at komme efter. Også i Aarhus huserer musikere, der er værd at holde øje og ører med. Blandt andre den anmelderroste, elektroniske komponist Heidi Mortenson, der har bidraget med et nummer til The L Word og har sit eget pladeselskab.

På singer/songwriter scenen er Aarhus repræsenteret af de unge søstre Pil & Liv, der af den amerikanske komiker Liz Feldman omtales som ”little Tegan & Sara’s”.

Navnet leder i øvrigt tankerne lidt i retning af de unge kvinder Liv & Gry, der i 2008 lavede rapnummeret *Fucking Fedt At Være Lesbisk*.

Lady Gagas højre hånd er dansk

Foruden Sven Gaul, trommeslager i TV2, er der ikke mange åbne bøsser i dansk musik. I eksil har vi dog Jeppe Laursen – måske bedst kendt som Senior i duoen JuniorSenior. Han har opnået, hvad mange popmusikere kun kan drømme om; en sang i en amerikansk hitserie (*Ugly Betty*), optræden i det engelske program Top of the Pops og medforfatter til og producer af et verdensomspændende vaskeægte

megahit: *Born This Way* med Lady Gaga. I en helt anden genre finder vi Peter Frödin, især kendt som komiker og skuespiller. Men den flamboyante bøsse fra *En Kort En Lang* har også haft en hel del radiohits i samarbejde med blandt andre Martin Brygmann. Frödin er helt åben om sin homoseksualitet, hvilket danskerne kunne få et lille indblik i i TV2-programmet *Stjernerne på Slottet*.

Der er selvfølgelig flere homoseksuelle artister på den danske musikscene, de har bare ikke alle valgt at være offentlige om deres seksualitet. Muligvis for at holde fokus på musikken. Indlysende nok er hverken homo- eller heteroseksualitet garant for kvalitet – eller mangel på samme. Det vigtigste er musikken, og om man kan relatere til den eller ej. Men jo flere homoseksuelle musikere, der viser sig at være, jo mere ligegyldig bliver kunstnerens seksualitet måske.

LIGEFREM →

NO-NONSENSE MARKEDFØRING

Bare god markedføring

LIGEFREM

No nonsense

Rabat til non-profit og foreninger

LIGEFREM.DK

TEATERHJØRNET

Parykker, sminke, øjenvipper, accessoires, glitter, bling-bling og alt det andet sjove ...

TEATERHJØRNET

Vesterbrogade 175 • 1800 Frederiksberg
Mandag-fredag 10-17.30, lørdag 10-14

Du kan også bestille på vores hjemmeside

www.dramashop.dk

Queer Queerere Vinnie Who

Når du hører Vinnie Who i radioen, er stemmen svær at placere. Navnet gør det ikke lettere. Mand eller kvinde? Et menneske midt imellem, måske? Svaret er, at Niels Bagge er maskulinitetens Pinocchio - der er ingen bånd, der binder ham.

Af Dea Daily

Niels Bagge blev opfundet i 1987. Discomusikken i 1975, da Gloria Gaynor sang *Never Can Say Goodbye*. Københavneren er således temmelig sent på den med sine polerede keyboardmoves, bløde trommer, dansable basgange og signaturen: Upåklagelig falsetsang. Men Danmark var i den grad klar til en fyr som Vinnie Who, da han udgav debutalbummet *Then I Met You* i 2010.

De mange tributes til Travoltas, kokainens og discokuglens årti har imidlertid ikke været helt med vanilje, fortæller Niels Bagge. PROUD! møder ham i forbindelse med hans koncert på årets Skanderborg Festival.

»Jeg er godt klar over, at der var noget, der hed disco. Men for at være helt ærlig, så ved jeg ikke en skid om 70'erne. Eller 60'erne eller 80'erne. Jeg får også altid bank i Trivial Pursuit!« erkender han hurtigt.

»Jeg har bare et univers. Nærmest en utopi, jeg lever i. Og så kan det godt være, at det er 70'er-agtigt – jeg synes bare, det er sjovt.«

Du lyder som en pige

Under førnævnte koncert hørte PROUD! to piger diskutere højlødt. Emne: Om Vinnie Who var en dreng eller en pige. Konklusion: Underordnet - han/hun var i hvert fald sej og lækker!

Men hvordan er det for en 23-årig mandlig sanger at blive forvekslet med en pigestemme?

»Det er jeg kun stolt af! Det er det, jeg har stræbet efter. Jeg har jo øvet mig i at synge sådan her, så det er kun fedt.

Mission accomplished,« tilføjer han kækt.

»Men jeg har altid haft nemt ved at synge på den måde. Det er faktisk sværere for mig at synge i fuldt register.«

Niels Bagge har altid brugt sin lyse stemme, også før Vinnie Who-projektet, hvor han spillede post-rock.

»Dengang stod jeg bare og skreg ind i mikrofonen og havde langt hår og bumser – det har jeg stadig, fordi jeg ikke lever ordentligt,« indskyder han.

»Men senere fik jeg lyst til at lave pop, og det startede bare som et soveværelsesprojekt.«

Niels Bagge har selv spillet alle instrumenter på pladen på nær trommer og bas. Live rejser han rundt med gamle venner og tidligere roomies fra et bofællesskab.

Forfængelige fyre er lækrest

Med sin spinkle skikkelse og sit kønne, men kønsligt udefinerbare ansigt, tiltaler Niels Bagge manges øjne. Hipstere, queers og andre med forkærlighed for det androgyne. Dog ikke så mange homofyre.

Bag kunstnernavnet Vinnie Who står 23-årige Niels Bagge. Han er vild med spillet mellem det maskuline og det feminine og har aldrig haft det store til overs for store machosangere.

Se Vinnie Who vride sig i musikvideoen til "Remedy"

»Jeg får ikke rigtigt post fra bøsser. Der er da fyre, der skriver til mig, men jeg tror ikke, det er derfor – eller måske pakker de det bare godt ind! Men det er især piger, der skriver til mig,« fortæller han.

Vinnie Who er givetvis blevet et symbol på det æggende ved spillet mellem det feminine og det maskuline. En fuckfinger til kønsstereotyperne. Han forekommer bestemt ikke narcissistisk, men queer-looket tiltaler ham også personligt.

»De lækreste fyre er suverænt dem, der har noget ... fint over sig. Den forfængelige, lidt polerede stil kan jeg godt lide,« siger han.

»På scenen er jeg 100 procent mig selv, men jeg overdriker da de her ting. Jeg udlever dem, og det er blevet lidt overfortolket i interviews, men jeg skal jo også underholde folk,« forklarer Niels Bagge.

De små lædersko og alt for korte, højtaljede bukser er skiftet ud med Converse og et mere afslappet antræk backstage.

Den samme kæreste i syv år

Men både piger, drenge og in-betweens kan spare sig deres amourøse anstrengelser i retning af den unge Bagge.

»Jeg har haft den samme kæreste i syv år. Vi lærte hinanden at kende i gymnasiet,« breaker sangeren.

Han glæder sig til at få en hverdag hjemme hos hende efter et års intens turné. Falsetten og det androgyne ved Niels Bagge har altid været en del af pakken, så det er ikke et emne derhjemme.

»Vi snakker ikke om det. Hun ved godt, at jeg kan lide sådan nogle ting og har vænnet sig til det,« siger han.

»Jeg kan godt lide at være manden. Betale, når vi er ude, skænke vin. Men æstetisk elsker jeg den dér mellemting. Den er interessant.«

Ikke mindst i musikkens verden tager Vinnie Who afstand til macho maskulinitet.

»Jeg har altid været irriteret over dybe mandevokaler, som for eksempel Leonard Cohens, og har tænkt, at de kraftedme ikke kunne synge,« lyder det fra sangeren, som tager brodden af den – for nogle – hjerteskrærende udtalelse med et grin.

»Jeg kan bare meget bedre lide Prince og Michael Jackson, de lyder også som piger. Og er blevet mega store.

Festens løvinder

Mai Schaarup og Helle Zebitz står bag pulten på hver deres side af nattelivets generationskløft. Der er 30 års aldersforskel på de to DJs. Mai går efter de beskidte toner og den afsindige fest, mens Helle efter mange års fokus på tonerne er blevet stadigt mere optaget af tekstuniversets dybere mening og atmosfæren på gulvet. Alligevel ser undergrundens vår-unge og homo-klubbernes grånende matriark ens på mange ting.

Af Dea Daily

Foto: Rie Neuchs/rieneuchs.dk

DJ HELLE ZEBITZ

53 år, aktiv DJ i 29

Vel nok en af landets første kvindelige DJs – og still going strong. Gennem en årrække resident DJ på homoklubber som Pan, Blender og Boiz.

Måske har du hørt hende her:

Pan Gay Club

Kvindehuset

Jazzhouse

Vela Gay Club

Blender, Aarhus og København

Be Proud

Den Grå Hal

Bøssehuset

Hal D

Kulturhuset, Odense

Rådhuspladsen i København

(Copenhagen Pride hvert år siden 2006)

»Man når vel også et tidspunkt, hvor man ligesom har prøvet det hele?«

Spørgsmålet kommer fra Mai til Helle og er retorisk. For jo, før eller senere kommer mæthedfølelsen, når man nat efter nat skaber kulissen for fulde, festende folk. I provinsen såvel som i storbyen, ved enorme, kaotiske arrangementer og små, stramme fester.

Ikke at hverken Mai eller Helle mener, de har udlevet hele potentialet i deres DJ-tilværelse endnu. Men man kan godt blive rundtosset som en vinyl ved tanken om de arbejdstimer, alderspræsidenten i selskabet, Helle Zebitz, har haft bag pulten.

29 år gange to ugentlige jobs i gennemsnit, som igen ganges med seks timer. Godt 18.000 timer med det, mange anser som en fed loppetjans med billige drinks, lette scoringer og musik, man selv bestemmer over. Det er det også! Men der er mere i det, forklarer Mai Schaarup.

»At være DJ kræver en meget personlig fornemmelse for musikken. Det er vigtigt at få folks opmærksomhed, og jeg kan godt lide at udfolde mig og have et udtryk bag pulten. Det er mig, der har ansvaret for festen.«

Enhver kan kalde sig DJ

Mai har været DJ i to år. Det er hun ikke ene om at kunne sige i øjeblikket. Både det dansende publikum, festarrangører og de garvede DJs har svært ved at få ørenlyd i infernoet af nye, selvbestaltede DJs.

»Der er kommet SÅ mange upcoming DJs i København, det er helt vildt. Bare man har en computer med musik på, kalder man sig DJ,« lyder det fra Mai, som dog godt ved, at hun selv er én af de mange nye i klassen.

Hun lægger ikke skjul på, at hun har meget at lære, og de mange nye DJ-input er også inspirerende. Nogle af dem.

»Der er en del, der ødelægger branchen. Det er klart, at når de kommer der

med deres computer og vil spille gratis, kan de drukne os andre, der gør os mange tanker om musikken og forbereder os,« fortsætter hun, og Helle slår hænderne sammen i begejstring.

»Åh, du er så klog Mai! For det er rigtigt. Kunsten taber på det. Mange af de nye tror, de er DJs, bare de rører pulten, og de underbyder os andre. Det er dejligt, du har tænkt så meget over det. Det tror jeg ikke, så mange i den nye generation gør,« bemærker Helle Zebitz.

Mai smiler lidt forlegent.

»Jeg lever nu«

Tiderne har i den grad skiftet, opdager man, når snakken falder på Helles entré i faget i de tidlige 80'ere.

»Jeg gik ind på Pan og sagde, at jeg søgte noget natarbejde. Så var jeg afrydder et par gange, og en aften prik-kede jeg chefen på skulderen og sagde: »Det der kan jeg gøre bedre« og pegede op på DJen. Deres plader stod henne i

DJ MAI SCHAARUP

23 år, aktiv DJ i to år

Er én af hovedkræfterne bag MEAT CLUB, en månedlig klub på Kødboderne 18 i København med billig bar, tung bas og bad-ass omgivelser.

Måske har du hørt hende her:

Rust

Homo electric

Zefside

Gefährlich (onsdagsskolen)

Kødboderne18

MEAT CLUB

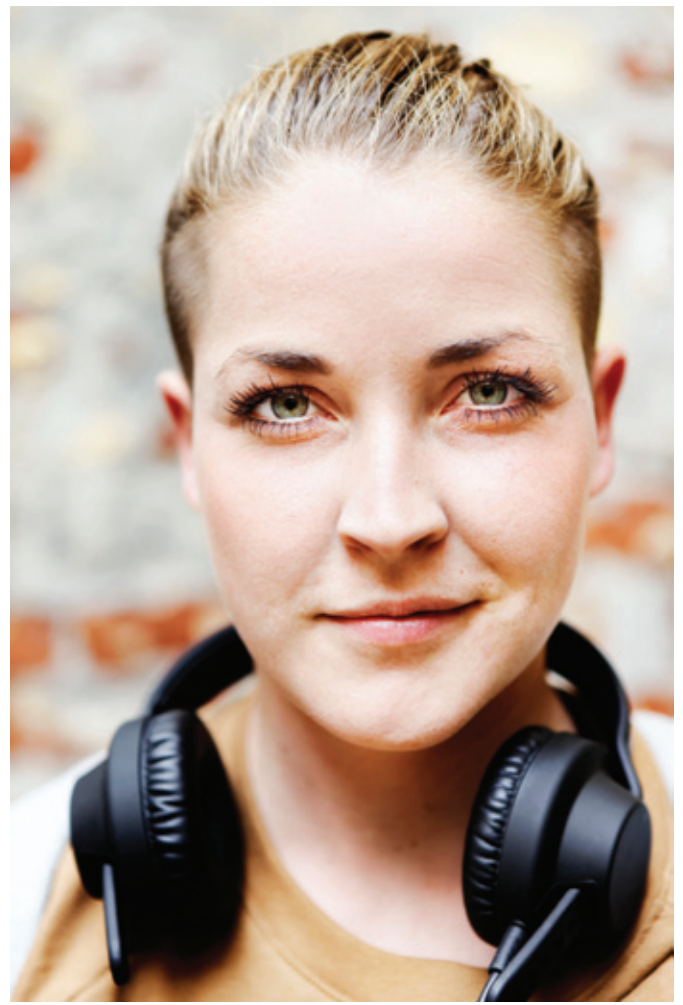
Jolene

Råhuset

Idealbar

Distortion 2011

Rådhuspladsen i København
(ved Copenhagen Pride)

hjørnet, og jeg tænkte, at dem der var mest slidt måtte være dem, der rykede. Og så var jeg DJ,« beretter hun.

For Mais vedkommende tog den ene fest den anden. Hun har altid været vild med musik, og ved gode venners hjælp fik hun de første jobs. Det gik godt, og flere fulgte.

»Det er gået pænt hurtigt, og siden Distortion er det eksploderet!« siger hun og slår ud med armene.

På den ene har hun forevigt ”Mor” på overen og på underen ordene ”Jeg lever nu”. Lever gør hun bestemt, mens hun knokler for at slå sit navn fast som en af de rigtige DJs. Nøjagtigt som Helle måtte arbejde for anerkendelsen i de spæde 80’ere.

»Jeg lægger altid ud med at spille noget, jeg selv kan lide og prøver at fornemme, hvad folk synes om det. Et set kan have overraskelser for publikum, hvor jeg bygger musikken op som et tårn af klodser. Og når det til sidst er højt, eksploderer det bare,« fortæller 23-årige Mai.

Hyggeligt at slæbe cd’erne med

Så langt så godt, men præmisserne og en DJs succeskriterier har ændret sig drastisk i de forgangne årtier, afslører samtalen mellem Helle og Mai.

»Engang handlede det meget om at være én af de 10 i Danmark, der havde lige dén her skive. Der var en dyrkelse af musikken på en anden måde. I dag må vi kæmpe for ikke at ramme de andre DJs’ numre, fordi man kan få alt på nettet,« fortæller Helle.

»Ja, nu er det meget vigtigt at skille sig ud. Men jeg vil helst ikke bare stå med en computer. Jeg kan godt lide, at der er lidt håndværk tilbage, så jeg har altid cd’er med ud, selvom de vejer af helvede til. Det er hyggeligt,« lyder det fra Mai.

Om du er en succesfuld pladevender, afhænger ikke længere bare af din kunnen og dit gode øre. Det handler om at kende de rigtige mennesker – og helst mange af dem.

»Man kan sige, at netværket har overhalet håndværket: At sætte tekst og toner harmonisk sammen,« erklærer Helle.

Mainstreammusikken er truet

Begge DJs arbejder meget i homomiljøet. Her foretrækker publikum ofte radiohits og hitlistemusik – muligvis i højere grad end andre publikummer gør det.

»Det er svært at generalisere. Men homomiljøet har uden tvivl svært ved at forstå undergrundsmusikken. Man vil gerne have noget, man kan synge med på og danse til,« vurderer Mai.

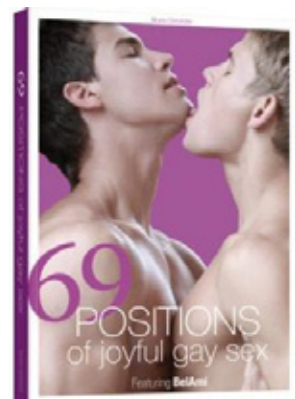
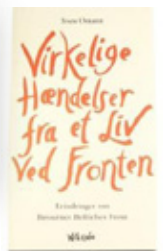
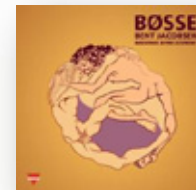
Også Helle oplever ofte, at publikum trækker festen i en mere mainstreamet retning.

»I 10 år er jeg blevet hyret til kvindefester. Nogle gange sætter man noget på, man selv er vild med – men kan se, at man taber halvdelen af gulvet. Nå! Og når der er 2000 mennesker, er man sgu nødt til at gøre noget,« siger hun.

Der er de mere spontane undergrundsfester af og til en bedre legeplads, hvis DJ’en har ny musik med i kufferten, som skal prøves af, fortæller Mai med en vist nok kronisk hæs stemme:

MEN'S SHOP

QUEER LIVSSTILSBUTIK

30 år som Men's Shop.

40 år som butik for homoseksuelle.

Frækkere end nogensinde. Siden

1971 og pornoens første skridt

har vi ligget i Viktoriagade 24 på
Vesterbro i København. Vi har fulgt

med udviklingen fra Pornobiograf

til LGBTQ livsstilsbutik. Hos

os finder du alt fra det frække

legetøj af højeste kvalitet,

regnbueartikler, spillefilm,

bøger, undertøj, musik,

glidecreme & alt det andet vi

også har! Besøg vores fysiske butik i

København eller hop online og se vores

kæmpe udvalg. Vores nøgleord er

kundeservice, rådgivning og kvalitet!

Vi sender hvert år penge til-

bage til miljøet og støtter store og

små foreninger og begivenheder.

Handel lokal = støt lokalt.

Vi glæder os til at se dig!

WWW.MENSSHOP.DK

»Jeg tror aldrig, at jeg bliver mainstream-DJ. Ikke fordi, der er noget galt med mainstream, men mit hjerte ligger et andet sted. Jeg kan godt lide at sætte noget megalækker house på, som bare smadrer stedet med en sindssyg fest. Love it!« siger hun og griner smørret.

»Men nogle gange er det også rart at kunne spille noget af alt det andet, man også holder af. Disco, hiphop, soul og så videre med en lækker vokal.«

De store DJs kikser også

Her ligger en stor forskel på de to DJs' tilgang til musikfaget. Helle er ædru, Mai elsker at feste med - med alt, hvad det indebærer.

»Jeg er en festabe, og de mennesker, jeg tiltrækker, er også dem, der helst vil have en billig bar og brække sig i en spand udenfor. Det er en rus. Jeg elsker, når alt bliver elektrisk, og gulvet er én stor flirt.«

Det kan dog også gå galt bag pulten - uanset, om man har drukket eller ej. Det sker for alle DJs, at man taber det næste mix på gulvet, eller at en idé bare ikke holder, og publikum vender tomten nedaf.

»Nogle gange er jeg bare for stiv! Og så synes jeg også, at jeg har en bedre musiksmag end så mange andre. Men selv de mest anerkendte DJs kikser,« bemærker Mai, og Helle gør opmærksom på en livline,

som teknologien har bragt med sig:

»Det er ikke nogen hemmelighed, at computeren kan redde din røv i dag. Hvis du går i spåner, kan du indstille den til at hjælpe dig. Det er ikke noget, DJs råber højt om, for det lyder fantastisk, selvom det ikke er dig, der har lavet det.«

Musik rører ved følelserne

Under det meste af interviewet sidder Helle og tegner på papirdugen, mens hun taler. Hjerter, stjerner og en enkelt måne. Hun tænker meget over tingene, og den overfladiskhed, som unægtelig præger nattelivet og dermed hendes arbejdsplads, kan være svær at have med at gøre.

»Når du er kreativ, leger du med dine egne følelser. Og musikken kan gøre det svært at mærke, hvad der er ægte. Selv efter en rigtig god aften kan man få en nedtur,« erkender hun.

Det kan hendes yngre kollega dog ikke nikke genkendende til.

»Jeg tror, der er den forskel på os, at Helle går meget op i teksterne, og jeg fokuserer på lyde og rytmer. Om selve nummeret taler til mig, og hvad det giver af følelser,« forklarer hun, og Helle nikker.

»Da jeg var ung, gjorde jeg det samme. Men jeg begyndte at kede mig, for når jeg hører et nummer nu, ved jeg allerede, hvad de toner gør ved mig. Så senere begyndte

jeg at interessere mig for, hvad der lå i teksterne, hvilken pengemaskine, der stod bag et nummer og så videre.«

»Det gør jeg nu også. Jeg har altid søgt nye input i musikken og udviklet mig,« svarer Mai.

Må jeg få dit nummer?

Et tilbagevendende emne for den, der svinger pisken over musikken og dansegulvet, er opmærksomheden. Ikke mindst fra amourøst eller seksuelt fascinerede gæster. Så hvad gør Helle og Mai, når de bliver bagt på?

»Jeg tror bare, jeg smiler. Jeg er altid meget på, og hvis det er en flot, sød pige, der kommer hen, og hun stadig er sød og flot bagefter... altid! Men jeg er jo også single,« lyder det fra Mai, lidt rød i kinderne.

»Hvis man ikke lige er interesseret, er man jo bare fokuseret på musikken og giver lige tommel op.«

Men for både Helle og Mai kan koncentrationen være svær at holde fast på musikken, når publikum gør sig til lige foran én.

»Jeg kan godt miste fokus,« siger Helle, »Man er jo en svækling. Men jeg har aldrig gidet one night stands. Hvis hun derimod kommer op til pulten, tager min koncentration og lægger en seddel, om jeg har lyst til at mødes en anden dag, SÅ er det en anden snak.«

Børn kommer ikke altid af sig selv - nogle gange skal der hjælp til...

Vi tilbyder IVF behandling for alle - også lesbiske par og singler. Du kender måske allerede StorkKlinik, men nu har vi også åbnet Stork IVFKlinik. På klinikken bygger vi videre på vores 11 års erfaringer indenfor fertilitetsbehandling, når vi hjælper singler, lesbiske og par med at få deres ønskebørn.

Vi har Nordeuropas største kendskab til den proces, det er at beslutte at danne en anderledes familie. Vi giver os god tid - og tilbyder en personlig og respektfuld behandling i trygge rammer.

Anonym eller din egen donorsæd - vi stiller vores viden til rådighed, men det er helt op til dig eller jer at beslutte.

Du velkommen til at kontakte os på info@StorkIVF.dk eller på tlf. 7060 6090.

Stork IVF-Klinik
www.StorkIVFKlinik.dk

Nattens spillemand

Man kan dårligt sparke sig frem for unge, hippe DJs i nattelivet. Også homo-klubberne har efterhånden mange kort på hånden, og det er bestemt ikke lige meget, hvem der står bag pulten lørdag aften. Jobbet som musikalsk festmager handler ikke bare om at spille det, folk gerne vil høre, men om at have sin egen stil og en skarp musikprofil. Her har du et lille udpluk af homoscenens vidt forskellige DJs, som nok skal få din røv til at ryste.

Af Lasse Berg

SIMON HOLK WITZANSKY

Signaturtrack: JayDee - Plastic Dreams

ØRENUSSERI ELLER FULL-ON

Efter 14 år som DJ er Simon Holk Witzansky lidt af en dj-veteran. Men selvom han er et veletableret navn i og uden for homo-musikmiljøet, er det stadig publikum, der er det vigtigste, forklarer han. DJ-gerningen kan minde lidt om sex.

«Jeg er meget opmærksom på mit publikum, og hvor de er i festen. Jeg forsøger at mærke efter, om musikken skal være blødere eller hårdere; om publikum skal nusses lidt bag ørerne, eller de bare skal have det full-on,» forklarer Simon.

«En af mine styrker er, at jeg kan improvisere og skifte retning lynhurtigt, alt efter hvad folk vil have.»

Han har dog hele tiden en plan med musikken.

«Jeg laver et forløb, der har en stigning. Det gælder om skabe noget spænding og ikke fyre det hele af på én gang,» siger Simon.

Simon Holk Witzansky har ageret pladevender i ind- og udland og på både homo- og heterosteder.

«Jeg spiller til en del homo-fester, da jeg er mest kendt dér, men bliver også booket til heteroscenen, da folk gerne vil have mere mangfoldighed blandt deres publikum,» forklarer han.

Cv'et tæller blandt meget andet klubben Disco Volante, han havde med DJ-makkeren Rosa Lux, Outgames på Rådhuspladsen, en fødselsdagsfest for Helena Christensen og senest Copenhagen Pride. Men for Simon handler det ikke om stedet eller størrelsen, men om hvordan forbindelsen er med publikum.

«Det kan være lige så fedt at spille til en fest for kun 100 mennesker en lørdag morgen, hvor klubben emmer af lykke, og hvor man bliver helt høj, fordi det hele går op i en højere enhed. Det er der ikke noget, der kan slå.»

Foto: Tom McKenzie

COSY BAR SOCIALITES

Signaturtrack: 20 Fingers - Short Dick Man

Foto: Thomas Degner

MODE MØDER MUSIK

Trods navnet har Cosy Bar Socialites aldrig vendt en eneste plade på Cosy Bar, homo-nattelivets definitive endestation i Studiestræde.

«Vi har spillet på en masse andre homoklubber, men aldrig Cosy», forklarer Magnus Hansen, der sammen med Andree Hoxfeldt udgør Cosy Bar Socialites.

«Vi kom der bare så meget, at vi nærmest var 'socialites'», forklarer han.

D'herrer kickstartede i stedet karrieren på Jolene-bar i Købbyen og har siden lagt lydkulisse til alt fra snavende teenagere ved 9. klasses afgangsfester til second-hand-butikker, firmafester og ravende hipsters ved københavner-festivalen Distortion.

«Vi definerer os ikke som homo-djs, men det er en god måde at få jobs og et netværk på,» siger Magnus, der primært spiller house, men aldrig dub-step eller trance – eller Lady Gaga.

Udover at agere spillemænd for byens bøsser og andet godtfolk, har de to Cosy Bar Socialites også en sneaker solidt placeret i modeverdenen som gæstebloggere på modemagasinet Cover.dk. Derudover er Andree stylist, og Magnus har skrevet for blandt andet modebladet DANSK Daily.

«Mode og musik har altid hængt sammen – og så er modebranchen jo også meget bøsset,» joker Magnus, der ikke har noget imod at blive kaldt fashionista.

«Og så kan vi godt lide at have sjove outfits på, når vi spiller. Gerne noget med pailletter, amerikanske flag og ret stor ironisk distance.»

COCKWHORE OG MACHO

Signaturtrack: Barking Dogs feat. Hard Ton - Big Deal

DEKADENT QUEERDISCO

Det er begrænset hvor meget queer, der er i disco, konstaterer Kenneth Cockwhore. Alligevel er det i dét paradoksale krydsfelt, han befinder sig, når han er ude at spille med sin kæreste, DJ Macho.

«Jeg tænker ikke over det. Hvis det lyder godt, lyder det godt. Jeg er ligeglad med, hvor queer det er. Vi har homokant, uden at det bliver Gloria Gaynor,» siger Kenneth Cockwhore.

«Vi spiller disco blandet med nu-disco og lidt tidlig house - bare ikke Abba og Bee Gees», forklarer han.

«Og så har vi den regel, at vi altid skal have et Grace Jones-track. Hvis en DJ spiller Grace Jones, er han en god DJ,» lyder beskeden.

Forbilledet er den legendariske og dekadente natklub Paradise Garage, festcentral i New York fra 1977-1987.

Rollefordelingen er sådan, at Cockwhore vælger numrene, hvorefter Macho mixer dem. Det var også sådan, det hele begyndte.

«Folk ville hele tiden have musiktips af mig og foreslog, at jeg begyndte at DJ,» siger Kenneth Cockwhore. Siden har de to spillet på Culture Box, Jolene, Warehouse 9, Kifak, TUNA, Ideal Bar på Vega, på V58 i Aarhus og i Unga Bunga.

Og hvad med navnet? Det lidet svigermor-venlige kunstnernavn er et levn fra kunstgruppen Crackwhoremodels, som Kenneth var medlem af.

«Jeg skulle bruge et solo-navn, og så er det sjovt, og folk ved, hvad det kommer af.»

TJEK OGSÅ

Tonny Liljenberg
Minimal Martin

John Eltong
Mikael Costa

EUROVISION

SONG CONTEST

Foto: Eurovision

Denmark, douze points!

Fladpandet pop i overgearet, kitschet indpakning for nogle. En sand lykkeeksplosion af festivitas og årets højdepunkt for andre. Dansk Melodi Grandprix og Eurovision har alle dage delt vandene, men bøsserne er trofaste fans, som ikke kan få for meget vindmaskine, glimmer og teatralisk koreografi.

Af Dea Daily

Foto: DR

GRAND PRIX-OLE

Ole Tøpholm er 33 år, født i Silkeborg men bor i dag i København.

Da Ole som 6-årig så Mylle præsentere et (den gang) eksklusivt show i DR Byen, blev han solgt til Melodi Grand Prix. Det var i 1984.

I skolen fik han tilnavnet Grand Prix-Ole, fordi han sørgede for afstemning i klassen, når konkurrencen kørte.

Entusiasten ejer optagelser af samtlige finaler siden da. Og ser dem jævnligt.

Ole Tøpholm er uddannet journalist og har været tilknyttet DR de sidste 11 år, primært som radiovært.

De senere år har det stået i hans kontrakt, at han skulle have fri i 14 dage, når der var Eurovision.

Tøpholm har i flere år været formand for den officielle fanklub i Danmark: Melodi Grand Prix Fans.

I 2009 udgav han bogen *De Største Øjeblikke* om Dansk MGP-historie.

I 2010 fik han selv sit største øjeblik: Ole Tøpholm blev dansk live-kommentator på det europæiske show i Düsseldorf.

Lad det være sagt med det samme: Selvfølgelig findes der homoseksuelle mænd, som ikke bryder sig synderligt om den traditionsrige, tilbagevendende popkonkurrence. Men mange gør. Rigtigt mange.

»Det er en drengefest. Af homoseksuelle er der op mod 100 procent bøsser, der er ikke ret mange lesbiske. Der er selvfølgelig piger, men det er mest heteroseksuelle piger,« oplyser Ole Tøpholm, DRs MGP-ekspert.

PROUD! har sat det menneskelige Grand Prix-leksikon stævne for at blive klogere på fænomenet. For Dansk Melodi Grand Prix – også kaldet ”Melodunsen” – er en mærkværdig begivenhed, idet den ikke kan eller bør sammenlignes med andre musikevents.

»Hvis man tror, man skal se Grand Prix for at opleve ny og udfordrende musik, så går man galt i byen. Det er én stor fest, selvom ikke alle solisterne synger lige godt – men det er bøsserne ligeglade med,« vurderer Tøpholm.

Fyrene er kommet videre

Når Jørgen de Mylius' arvtager beskriver kønsfordelingen i den enorme homofanskab, hentyder han primært til de gigantiske før-under-og-efter-fester ude i Europa.

Men hjemme i stuerne og på publikumsrækkerne findes der selvfølgelig også lesbiske fans. Der er dog stor forskel på henholdsvis bøssers og lesbiskes måde at dyrke kitsch-bomben på. Kvinderne dvæler ved fortiden, mens mændene har suttet 80'er-bolschet tyndt og er kommet videre.

»Hvis jeg skal tale for mig selv, og hvad jeg ellers oplever, så er mange af 80'er-klicheerne iblandt bøsser blevet lidt slidte. Der er mere gang i den nyere musik, selvom den er lavet ud fra Grand Prix-skabelonen,« siger eksperten.

Mange kvindelige fans holder i stedet krampagtigt fast i de dejlige damer fra dengang. Kvindeinformationscaféen Café Sappho i Aarhus har således fortsat en papfigur af Birthe Kjær stående. I størrelsesforholdet 1:1, og når hun flosser i kanten, får man produceret en ny. Men nostalgi er fint, og fyrene har bestemt også respekt for historien, påpeger Ole Tøpholm:

»Da Birthe Kjær vandt med *Vi Maler Byen Rød* i 1989, såede hun frøet til det homotræ, der voksede op. På grund af den sang udviklede festen sig. Og det er stadig sjovt at se hende, Trine Dyrholm, Lonnie Devantier og de andre live engang imellem, men der skal mere til nu. Kulturen udvikler sig.«

15 dages non-stop MGP-fest

Festkulturen omkring det nationale (men især det internationale) Grand Prix er først opstået inden for de seneste 10 år. I dag tøver Ole Tøpholm ikke med at kalde begivenheden for »bøssernes Roskilde Festival«.

1957

Det allerførste danske Melodi Grand Prix. Birthe Wilke og Gustav Winckler synger alle seks sange. Internationalt startede Eurovision Song Contest allerede året før, men først i '57 kan vi vise direkte tv fra udlandet. Duoen slutter "Skibet Skal Sejle i Nat" med et 11 sekunder langt kys, hvilket vakte en del forargelse ude i stuerne.

1963

Yes! Vi vandt! Året er for Grand Prix-elskere, hvad 1992 var for fodboldglade danskere. Grethe og Jørgen Ingmann ryddede bordet med "Dansevise" og oplevede massiv folkehyldest, da de vendte tilbage som vindere fra Eurovision i London.

1966

Grand Prixet smager bestemt ikke DRs nye underholdningschef, Niels-Jørgen Kaiser, som afskaffer sangkonkurrencen. Ulla Pia lukker og slukker med "Stop Mens Legen er God".

” DA BIRTHE KJÆR VANDT MED VI MALER BYEN RØD I 1989, SÅEDE HUN FRØET TIL DET HOMOTRÆ, DER VOKSEDE OP. PÅ GRUND AF DEN SANG UDVIKLEDE FESTEN SIG.

»Uanset om vi er i Moskva eller Stockholm, så laver man altid en natklub - Euro-Club - for delegationerne, fans og medie-folk. Der er gang i den med alle hitsene 15 nætter i træk, og det er én stor bøssefest!«

Man mærker tydeligt på MGP-eksperten, at hele festkulturen er meget speciel. Den er da også kommet bag på mange danske Grand Prix-sangere, fortæller han:

»De har fået det at vide på forhånd, men er alligevel blevet overraskede over, at det er gennemsyret af bøsser.«

Personligt har Grand Prix-Ole fået skrevet et MGP-forbehold ind i sin jobkontrakt på DR. Han SKAL have 14 dages ferie, så han kan få det hele med. Hvis han da ikke er til Grand Prix i embeds medfør.

»Prøverne starter syv dage før, og i dagene op til kommer der selvfølgelig flere og flere mennesker. Der er en hardcore-gruppe, som er med alle 15 dage, og det er ofte de samme mennesker fra de forskellige lande, man møder fra år til år. Der kommer selvfølgelig også nye til, som bliver en del af homofamilien.«
I år var festen dog ikke så vild for ham selv. Faktisk var det Tøpholms første ædru MGP-fest.

»Jeg kommenterede indtil 00:30 og drak da lige et glas champagne bagefter, men jeg måtte spare på stemmen.«

Det lesbiske år var gråt og kedeligt

Bøsse mig her og bøsse mig der. Grand Prixet er mandsdomineret, vurderer Ole Tøpholm, men konkurrencen har også haft et lesbisk præg ved visse lejligheder. Internationalt vandt Serbien i 2007 med den mildt sagt dykede Marija Serifovic i front. Omgivet af slipseklædte kvinder, som holdt hinanden i hånden.

»Det var lidt lesbisk! Og så har vi fra Danmark haft Lise Cabble med nogle gange. 1995 var faktisk et MGP med meget lesbisk attitude på *Fra Mols til Skagen* (skrevet af Lise Cabble og Mette Mathiesen fra Miss B. Haven, red.) og Ulla Henningsen med en Anne Linnet-sang,« fortæller Ole Tøpholm.

Førstnævnte bidrag løb med pokalen, men Ole Tøpholm var ikke imponeret over det herrens år 1995 i Grand Prix-historien.

»Det var det tætteste, MGP kommer på at være et lesbisk show. Gråt og kedeligt,« bemærker han tørt, men med et smil på læben.

»Det blev så også en fiasko! Danmark klarede sig fint internationalt, men her-

Foto: DR

Peter 'DQ' Andersens hensigt var faktisk at have mandlige dansere med i sit sceneshow i 2007. Det syntes DR imidlertid ikke om – det ville blive for bøsset – og derfor kunne vi i stedet se ham flankeret af kvindelige dansere med fjerfiduser.

Hele Danmarks Drama Queen bor i dag i Næstved med sin mand og har netop udgivet en ny single som ... sig selv. Peter Andersen – Indeni.

Se DQ med "Drama Queen" til Eurovisionens semi-finale i 2007

1978

Vi er igen med på MGP-vognen. Godt hjulpet på vej af Johnny Reimer, med "Boom Boom", vinder Mabel.

Foto: DR

1980

Jørgen de Mylius har sin værtsdebut i showet. Op gennem 80'erne er han Grand Prixets frontmand og trofaste værger, når spareplaner og fine fornemmelser truer popkonkurrencen på livet.

Foto: DR

Tøpholm om Birthe-legenden:

»Jeg har hørt lidt modstridende – og kun de samme rygter som alle andre. Jeg har selv snakket med hende, men aldrig spurgt om det – hun er jo en pæn dame! Men hun har afvist det i et andet interview. Min egen teori er, at hvis der var noget om snakken, så burde der have været én eller anden lesbisk, der fortalte på en bar: »Jeg var sammen med Birthe i 1988.« Og det har jeg aldrig hørt om.«

Se Birthe male byen rød ved Eurovisionen i 1989

hjemme var showet meget udskældt. Det var så fjernt fra den folkefest, vi plejede at have. Nu hed det Musikevent og havde to kvindelige værter,« siger Tøpholm og himler demonstrativt med øjnene.

Alt for trist og konet. Væk var den folkelige telefonafstemning, væk var glamour og grim dans.

»Når jeg ser det i dag, tænker jeg bare: Hold da op en lesbisk fest. Også selvom de ikke var det. Der var slet ikke fest nok i det. I den almindelige festkultur er der også stor forskel på bøsser og lesbiske, vi mænd er mere til farver og klichéer, og det skal være lettilgængeligt.«

Sverige har været kæphøj siden ABBA

På spørgsmålet om, hvilket land der nyder den største popularitet i Eurovisionen, tøver Grand Prix-kenderen ikke et sekund:

»Sverige! Hvis det kun var bøsserne, der stemte, så ville Sverige vinde stort set hvert eneste år. For os er det MGP'ens hjemland.«

»Man kan altid høre, om en sang er svensk. Og hvis der er en lyshåret kvinde, som er lækkert stilet, noget vindmaskine, masser af lys, en sang man kan synge med på og en halv tone op - og hun så oveni købet hedder Carola - så går det jo helt amok,« beretter han.

Den status skyldes ikke kun Carola og ABBA, men de lagde grundstenen til en dyb kærlighed.

»Man kan sige, det er ABBA, der har gjort, at der er en bestemt lyd, som er Melodi Grandprix. Selv i dag har de en stor fanskare, men jeg vil ikke sige, at ABBA er noget, der bliver dyrket specielt i bøsse-miljøet,« mener Ole Tøpholm.

Nyere dansk MGP er straight

Det gør til gengæld nyere svenske bidrag til Eurovision. Noget mere end de danske.

»Danmark er slet ikke lige så vild internationalt set. Hvis man ser på i år; de danske drenge i A Friend in London. De er søde, og jeg har da hørt masser af debat i byen om, hvem man synes er mest lækker i det band, men deres sang var ikke et homohit. Også selvom de fik en flot 5. plads, det var lidt for *straight acting*,« lyder det fra Ole Tøpholm.

Tilbage i 2007 vandt Peter 'DQ' Andersen med *Drama Queen*. En mand i drag må siges at ramme bull's eye i homomiljøets MGP-segment. Alligevel klingede det lidt hult, forklarer Tøpholm:

»Det er ikke blevet en sang, der kendetegner MGP som sådan. Den kom 5-10 år for sent og floppede også internationalt. Dana International er transseksuel og vandt allerede i 1998 i Israel, hvor tiden var en helt anden.«

Drag-kortet var altså allerede spillet. Men DR som faciliterende underholdningsinstitution kan også være tung at danse med, så selvom DQ havde budt sig til 10 år før, var han næppe kommet på scenen.

»Man er meget forsigtig. Han måtte heller ikke have mandlige dansere med i den nationale runde, så der manglede noget maskulint på scenen. Men havde man sat en stor kvinde til at synge den samme sang, havde det været helt anderledes. For eksempel Charlotte Perrelli med *Hero* i 2008, den er SÅ elsket og populær blandt Grand Prix-bøsser, men havde næppe fungeret som drag-nummer.«

1984

Kirsten & Søren indleder en fabelagtig epoke med "Det' Lige Det" og Søren Bundgaard skubbes i poolen. De deltog også i 1983, og frem til og med 1988 stiller duoen op som Hot Eyes og bliver et af de mest elskede (og vindende) MGP-makkerpar til dato.

1989

Birthe Kjær vinder Dansk Melodi Grand Prix med "Vi Maler Byen Rød". Det bliver dette år, hvor mange homoers MGP-gejst vækkes.

A Friend In Londons vindersang er skrevet af Lise Cabble – 90'er-femme-rock-bandet Miss B. Havens forsanger.

Fyrenes outfits var af den danske designer David Andersen.

Se "A New Tomorrow"

Folkefest, ikke finkultur

Drag eller diva, smørtenor eller sukkersød sangerinde. For lidt kan den i hvert fald ALDRIG få i MGP'ets rampelys. Men hvorfor fa'en skal det partout være så opstillet?

»Sådan ER det bare! Det skal være et scenebrag af fest og farver med musik, der lyder som noget, man har hørt før. Bare i ny indpakning. Hvis man ikke er til det, så skal man bare lade være med at se det,« konstaterer Grand Prix-elskeren.

Efter et helt livs fascination af den på mange måder besynderlige popkonkurrence er han udmærket klar over, at ikke alle deler hans fascination.

»Formålet er jo ikke at udfordre seerne med nye musikalske videnskaber, men derimod at lave en fest og vise, hvad der så'n er populært i bred forstand rundt om i Europa. Selv i dag, hvor de fleste synger på engelsk, kan du godt høre, hvad der er fra Israel, Tyrkiet og Sverige. Det er der nogen, der hader MGP for. Fordi de synes, det står stille.«

Det gør MGP'et måske nok i visse henseender. Mens resten af musikbranchen rykker hastigt videre, fremad, rundt eller hvordan man nu vælger at anskue det, så er Grand Prix'et mere statisk.

1990

Lonnie Devantier vinder nationalt med "Hallo Hallo". Meget symbolsk er det året, hvor juryen erstattes af telefonafstemning.

Foto: DR

1995

Aud Wilken sejrer med "Fra Mols til Skagen", som har en vis maskulin energi. Vindersangen, flere andre musikbidrag og de to kvindelige værter gør ifølge Tøpholm 1995 til det "mest lesbiske" i MGPs historie.

Se "Sig Det' Løgn" fra Dansk Melodi Grand Prix 2004

Foto: DR

Tomas Thordarson løb med den danske MGP-sejr i 2004 for nummeret "Sig Det' Løgn." Samme år nominerede LGBT Danmark ham til Årets Homo.

Siden er karrieren dog ebbet ud for den krøllede charmetrolld.

»Jeg mistede lysten. Jeg oplevede, at det var for usikkert. Hvis man lever af det, er man næsten nødt til at sige ja til hvad som helst, for at det kan løbe rundt,« fortalte sangeren til B.T. i februar 2011.

I dag arbejder han som postkort-sælger! Det er fast, har fleksible arbejdstider og er stadig et kreativt miljø. På den måde kan han lade lysten styre musikværket og behøver ikke at optræde på en blokvoagn i Hjallerup for at være sikker på at have til huslejen.

Thordarson arbejder på nyt materiale og er ikke afvisende overfor at deltage i MGP igen.

»Det er søde popsange på tre minutter, og så kan man godt producere lidt anderledes og prøve nyt sceneshow, men man må respektere, at det ER en popkonkurrence,« fastslår Ole Tøpholm.

MGP'ets strømlinede vilkår er i virkeligheden den primære årsag til, at vi hvert år får debatter om, at nogen har stjålet melodier fra andre kunstnere, oplyser eksperten.

Globalt er Eurovision ren gak

Den særlige Grand Prix-lyd, udseendet og den omgivende stemning ved hele begivenheden er dog ikke en universel topscorer udenfor Europa.

»Homomiljøet i USA aaaaner ikke, hvad det er. Hvis de kommer ind på et europæisk diskotek med MGP-musik, er de ét stort spørgsmålstegn, de forstår slet ikke kulturen,« siger Ole Tøpholm.

Han har selv forsøgt at forklare gæster fra den anden side af Atlanterdammen, at MGP er en musikkonkurrence. At Europas lande har dystet venskabeligt i pop siden 1956.

»Det er meget fint, men når vi hører musikken, synes de stadig, det er noget underligt noget. De har selv Idols, men det er jo noget helt andet.«

Andre lande overgår endda let danskernes MGP-iver. Israel tager fænomenet til et helt nyt niveau.

»I Tel Aviv har de et homodiskotek, som hedder Eurovision, har flag på væggene og spiller MGP-musik året rundt,« fortæller Grand Prix-Ole med antydningen af julelys i øjnene.

Et frirum i homofobiske lande

Israels hovedstad er generelt et meget

homovenligt sted både at leve og besøge. Noget, som andre Grand Prix-værtsbyer kan have svært ved at leve op til.

»Østlandene har ikke lige så gode forhold for homoseksuelle. Men man har gjort et stort nummer ud af at sikre de fans, der tager til Eurovision. Arrangørerne vil jo gerne have, det går godt, ellers får de frataget rettighederne til at afholde MGP. Det er et stort, kommercielt show, og især for de nye lande i MGP-historik, betyder det meget at være med,« forklarer Ole Tøpholm.

Den årlige konkurrence er således også et frirum for de homoseksuelle, der allerede bor i værtslandet. I 2012 er Aserbajdsjan vært for finalen, og Ole Tøpholm er ikke bekymret.

»Jeg tror såmænd ikke, det er værre end det, vi har prøvet i Serbien og Moskva. Det er en tidligere Sovjetrepublik og et muslimsk land, og jeg tror ikke, der er noget stort homomiljø, men jeg forventer ikke problemer.«

Alle Europas lande har MGP-fanklubber, men Vesteuropa har fortsat et andet forhold til MGP end de nyere deltagerlande. Derfor dominerer vi også homofesterne.

»Det er os, der har traditionerne. Her i Danmark har vi Birthe Kjær og alle de andre fra vores barndom. Det er noget, vi har været fælles om. Det har de ikke i Østeuropa, fordi de ikke har været inviteret med i klubben,« forklarer Tøpholm.

Vi skal droppe bands for at vinde

Det danske Grand Prix havde en svær periode i 90'erne, hvor musikken ikke var helt på kornet, og hvor seerne svigtede. I kommentatorens optik har bøsserne altid el-

2000

Brødrene Olsen vinder hele baduljen med "Smuk Som et Stjernesud". Første og foreløbigt eneste Eurovision-sejr til Danmark siden "Dansevise" i 1963. Førstepladsen og det medfølgende værtskab i 2001 giver den brede befolkning fornyet interesse for Melodi Grand Prix. Alle kan lide en vinder!

2004

Talentprogrammer i fjerneren har i høj grad præget deltagertruppen ved MGP. Dette år vinder Tomas Thordarson – en herrernes ven – med "Sig Det' Løgn".

2007

Peter Andersen alias DQ indtager 1. pladsen med "Drama Queen". Det er første gang, en mand i drag optræder ved Dansk MGP.

sket musikbegivenheden og vil formentlig også bakke op, selvom der skulle komme en ny down-periode.

»Nu har vi haft nogle gode år, men det går jo op og ned,« siger eksperten, som har et par fif til de næste deltagere i MGP:

»Vi skal være meget bedre til scene-showet. Det er der, det generelt halter for Danmark. Det år, vi har været stærkest på showet i nyere tid, var i 2009 med A *Moment Like This* i Oslo. Det var første gang, vi havde et sceneshow, som virkelig gav pote.«

Udover showdelen er vokalen selvfølgelig meget afgørende. Og så skader det ikke med en sjov gimmick, så seerne kan huske os imellem alle de andre deltagere. Det sidste er rigtig svært, hvis et helt band repræsenterer Danmark.

»Det at have et band bag sig generelt, er ikke noget, Europa kan lide. Det er et kæmpe problem for os, fordi det ofte vil være det, vi stemmer på herhjemme. Vi fik en flot 5. plads med A Friend in London, men det var på grund af dommerne – seerne gav os faktisk en bundplacering,« påpeger Ole Tøpholm.

I slutningen af januar 2012 er han i fuldt sving med MGP-dækning igen. Om han skal kommentere Eurovisionen igen, er ikke afgjort endnu. Om ikke andet vil han være iblandt alle de andre bøsser på forreste række i Aserbajdsjan.

»Man vil gerne være god ved homoerne, for det giver gode tv-billeder, at vi står og jubler og gør det hele så festligt som muligt.«

Foto: DR

”Hallo Hallo” fra 1990 var egentlig skrevet til Annette Heick. Men hun havde travlt med eksamen i gymnasiet, og 17-årige Lonnie Devantier fik sin chance. Britt Bendixen (dommeren fra Vild med Dans med de mange briller) sørgede for koreografien. Hun er i øvrigt svigermor til en anden MGP-teenager, nemlig den måneskinsdansende Trine Dyrholm.

Hallo, hallo, Lonnie Devantier?

Hvad laver du i dag, 21 år efter sejren?

»Jeg lever stadigvæk af musikken. Som udøvende sanger i Dark&Dear, som komponist og tekstforfatter for forskellige forlag og kunstnere - og så arbejder jeg også som freelancejournalist.«

Hånden på hjertet: Ser du selv med derhjemme, når det er MGP-tid, eller er du lidt ligeglad?

»Jeg ser i dén grad med, når der er Grand Prix. Det er en god og gammel tradition, og jeg kender som regel flere af komponisterne og skal - alene af den grund - heppe løs foran skærmen.«

Set i bakspejlet, hvad ville du have gjort anderledes tilbage i 1990, hvis du havde muligheden?

»Man ville nok altid gøre noget anderledes. Jeg var jo kun 17 år, og der var da helt sikkert et kostume, en frisure, et interview og nogle betingelser, man havde afholdt sig fra den dag i dag. Men sådan er det jo. Og jeg har sluttet fred med fortidens gamle spørgsmål og kigger tilbage på tiden med smil på læben.«

Som tidligere MGP-vinder kan du så finde på at sætte dit gamle hit på, finde en tv-optagelse fra dengang eller fiske kostumet frem fra skabet, hvis du har haft en dårlig dag?

»Neeeeeej, da! Aldrig. Der gik femten år, før jeg tilfældigvis blev tvangsinblandt til at se et klip med mig selv fra den gang. Ku' aldrig finde på selv at dyrke det. Og kjolen - den har jeg ikke set siden 24. marts 1990.«

Hvad er det allerstørste MGP-hit, Danmark har fostret igennem historien efter din mening?

»Dansevisen. Ingen over. Ingen ved siden af.«

Klik her og gå amok i på Eurovisionens egen Youtube-kanal

KEY

DEN HER PIGE
ER ALT HVAD JEG SER
HUN ER LYSET GENNEM BLADENE
JEG VIL HAVE DEM MERE
HUN FLIMKER FOR MINE ØJNE
NÅR JEG VÅGNER OM MORGENEN
MED MIG OVERALT
VÅGEN ELLER SOVENDE

MINE NÆTTER ER VILDE
JEG HAR HENDES DUFT PÅ MIG
SYNES JEG HAVDE EN BUND
MEN HUN ER INDEN UNDER
I SER JEG SKAL SE
ET ANDET STED HEN
SÅ JEG DREJER MIT HOVED
MEN SER KUN HENDE IGEN

DU FÅR ALTING TIL AT BRÆNDE Ø
SE NU HERHJEN
TÆNKER PÅ DIG, JEG KAN IKKE FÅ NOK
SE NU HERHJEN
MINE DRØMME DE VIL IKKE STØPPE
SE NU HERHJEN
DU FÅR ALTING TIL AT BRÆNDE Ø
SE NU HERHJEN

SÅ I RYNKER JERES BRYN OG SER HENDE AN
SER HVORDAN HUN GÅR, HVORDAN VI RØR HINANDEN
TJEEKKER HENDES TØJ, TJEEKKER HENDES STIL
SPØRGER MIG: "ER HUN COOL?" MED ET UNDERLIGT SMIL
MEN I SKAL GÅ TRE SKRIDT VÆK FRA MIG
FOR JEG HAR FUNDET EN SOM RAMMER
MÆRKER JERES ØJNE, MÆRKER HVAD DE SER
MEN JEG SER MEGET ANDET, SÅ JEG BLIVER HER

DU FÅR ALTING TIL AT BRÆNDE Ø
SE NU HERHJEN

Teksten til "Se Nu Herhen" fra
Marie Key: I Byen Igen

Klik her og fornøj dig med
Marie Keys charmerende
videodagbog m.m. på hendes
officielle YouTube-kanal.

Ironiens poetiske forkæmper åbner hjertekulen

Hun blev først kendt som hende med *Mormor*-sangen. Siden har Marie Key slået sit navn endnu hårdere fast, senest med sin første soloplade *I Byen Igen*. Her finder du som altid Marie Keys distinkte, luftige stemme, løjerlige lyrik og rørende homoreferencer.

Af *Dea Daily*

Foto: Sony Music Denmark

Der er især tre emner, som synes at optage 32-årige Marie Key.

Det ene er politik. Således har hun forfattet en hel sang om socialdemokraten Frank Jensen (*Frank*) og nævner også den nyslåede statsminister Helle Thorning-Schmidt i radiohittet *Stå Op*.

Det andet er underspillede betragtninger fra sin færd i samfundet, hvor de store budskaber ligger i virkelighedens bizare detaljer. Eksempelvis *Togsangen* om hvad god kundeservice hos DSB kan betyde.

Det tredje er kærlighed. Ikke mindst lesbisk kærlighed og ikke mindst på hendes nyligt udkomne album *I Byen Igen*. Pladen udkom 29. august og er produceret af Andreas Sommer alias Maskinen, som har givet Marie Key yderligere luft under vingerne.

Sangersangskriveren har for længst markeret sig som et lytværdigt damebekendtskab. Ydmyg, tør og lun. Det lyder måske som et gennemsnitligt campingmåltid, men Marie Key har både saft og kraft.

Vi opdagede hende først med Marie Key Band og debuten *Udtales [Kæj]* i 2006. Siden fulgte endnu et rost album. Herpå var blandt andet *Almindelig dag*, et herligt nummer om Marie Keys ganske oprigtige befippelse over at møde Anne Linnet. Indspillet i samarbejde med selv samme.

Den krølhårede københavners seneste udspil har også fået fin medvind hos anmelderne. Her har hun dog skruet ned for den quirky humor, der hidtil har været hendes signatur, og op for alvor.

»Jeg vil gerne fortælle historier og få folk til at grine. Men alvor ligger lige op ad. Jeg og mange af min generation er formet af Lex & Klatten, men denne gang har jeg lyttet til Annie Lennox, Elton John og Whitney Houston. Det er kæmpesange. Kærlighedssange med store følelser,« sagde hun til Politiken i august 2011.

Den åbent lesbiske performer har også været en del af musiktruppen i DRs satirefremstød Rytteriet, både på tv og Bellevue Teatret.

Hvilket dansk album er det første, du kan huske fra din barndom?

Laban:
Laban 4
1985

Hvilket danske album ville du ønske, du selv havde været med til at lave?

Bent Jacobsen:
Bøsse
1975

Jeppes:

»De spillede tit i Gørlev på Vestsjælland, hvor jeg boede. Jeg kan stadig smage den pink røg, når jeg ser røgmaskiner i dag. Kirsten Siggaard boede der også, da hun vandt Dansk Melodi Grand Prix midt i 80'erne – jeg tror, det var derfor, at det var lidt attraktivt for popgrupper at spille i Gørlev!«

Om albummet:

I 1982 debuterede Lecia Jönsson og Ivan Pedersen med ørehængerens *Hvor Skal Vi Sove i Nat*. Sangen var et dansk cover af den italienske *Sarà Perché ti Amo*, og singlen solgte over en million eksemplarer! Tre år senere, da Jeppe var 10 år gammel, udkom duoen med albummet *Laban 4*, som blandt andet havde hittet *Kold Som Is*. Med den engelske version *Love in Siberia* begyndte det så småt at dufte af international succes for Laban i midt-80'erne, og der har helt sikkert ikke været mangel på Laban-tunes i radioen, da Jeppe voksede op.

Jeppes:

»Jeg fandt først Bent Jacobsen-pladen for omkring 10 år siden. Hele historien bag pladen er inspirerende. Det er et smukt og rørende mesterværk med sjove, super skarpe tekster, hvor han beskriver bøsse miljøet i Danmark midt i 70'erne.«

Om albummet:

Albummet *Bøsse* er skrevet og komponeret af Bent Jacobsen på vegne af Bøssernes Befrielses Front. Læs om denne pionerudgivelse fra 1974 på side 50.

Bent Jacobsens "Bøsse" kan købes hos proud.dk

Klik her for at høre et nummer fra cden og/eller købe den.

Mit livs soundtrack

Det var ham, der *movede sine feet* i Junior Senior. Og sang *Lucky Boy* til Melodi Grand Prix i 2009. Og skrev Lady Gagas *Born This Way*. Jeppe Laursen bor og arbejder i dag i New York, og som sanger, producer og sangskriver har han trods sine bare 36 år allerede været igennem en vild musikalske karrieremølle. Vi har spurgt til milepælene i hans pladesamling.

Af Tine Kristensen

Foto: Echo Park Records

Hvilket dansk album har været din største inspiration?

Kliché:
Supertanker
1989

Jeppe:

»Det var måske den første danske plade, jeg hørte, da mine far havde den. En dansk klassiker. Lars H.U.G.s stemme og tekstunivers er unikt langt ud over Danmarks grænser. Hver gang jeg hører den, bliver jeg meget inspireret til at skrive musik.«

Om albummet:

Kliché havde kun en levetid på syv år, men bandet har inspireret musikere som blandt andre Lady Gagas wing man længe efter, at bandet blev opløst i 1985. Kliché fandt sammen i Aarhus i 1978 og bestod af herrerne Lars HUG, Jens Valo, Anders Brill og Johnny Voss.. Med *Supertanker*-albummet bød de 80'erne velkommen og skød dansk David Bowie-stil direkte ind i musikvenen. Det er ikke kun Jeppe Laursen, der giver thumbs up til *Supertanker*. Albummet er faktisk havnet i Kulturministeriets Kulturkanon, hvor bandet hædres for at have sendt »dansk rock ind i en ny tid«.

Hvilken sang minder dig om, da du sprang ud?

Malk De Koijn:
Vi Stikker Ikke Op For Bollemælk
1996

Jeppe:

»Jeg tror, det var Tue Track, der fik mig til at indse, at nu var det på tide.«

Om singlen:

Tue Track, Bukki Blæs og Geolo Geo har siden 1994 udgjort Malk De Koijn og i samarbejde brudt danske rapstandarder. De hittede i 1996 med nummeret, der i Jepses spæde regnbueår mindede folk om ikke at finde sig i hvad som helst. Malk De Koijn får ofte æren for at have revolutioneret dansk hiphop i midt-90'erne.

Trioen gik aldrig officielt i opløsning, men indstillede rimeriet i 2004 for at hellige sig andre projekter. Blandt andet spillede Bukki Blæs og Tue Track sammen med vores allesammens Linda P. i en alternativ opsætning af Biblen på Nørrebro Teater i 2008. I 2009 begyndte Malk De Koijn at røre på sig igen med en række koncerter, blandt andet på Roskilde Festival, og 18. september 2011 udkom deres nye album *Toback to the Fronttime*.

Hende den søde med de gamle onkler

Rie Rasmussen har i årtier været en af damernes helt store favoritter. Det er bestemt ikke gået hendes næse forbi: Mangen en kvinde har stået på forreste publikumsrække og hujet hendes navn, og forsangeren i *Danser med Drengene* har sågar signeret brysterne på *PROUD! Magazines* redaktør.

Af *Dea Daily*

Foto: *Kaika Music*

Det husker hun dog – skuffende nok – ikke selv, da jeg bringer emnet på bane.

»Ha ha ha, ja – det har jeg sikkert!« siger Rie Rasmussen. Mere om hendes kvindetække senere.

Ries fem mandlige medkumpaner i bandet har snakketøjet i orden - ikke mindst kapelmester Klaus Kjellerup - og hun lader dem tålmodigt lukke gas ud.

Men vi trækker lidt væk fra hendes kolleger i øvelokalet. De arbejder på et nyt nummer, og lydisoleringen er ikke prangende i Helsingørs gamle teaterkro, hvor *Danser med Drengene* har hjemmebane.

Rie har været orkestrets forsanger i 17 år. Philippa

Bulgin havde tabt til kræften i 1994, og *Danser med Drengene* var i realiteten opløst. Men ind kom Rie fra sidelinjen, og i dag kan gruppen kalde sig Danmarks ældste nulevende reggaeband.

Men bliver hun dog aldrig træt af livet på landevejen med de gamle onkler?

»Joeh, men når vi er afsted på tour, så har jeg mit eget rum! Det tror jeg er meget godt, fordi jeg lader op på en helt anden måde, end de gør. Jeg kan godt lide at have ro, jeg behøver ikke at give mig selv lussinger, inden jeg går på,« fortæller sangerinden.

I det hele taget har hun ganske andre rutiner i forbindelse med en koncert, end gutterne har. Faktisk ser hun ikke så meget til resten af bandet, som man måske skulle tro. Med tiden er hun

begyndt at tage sin egen bil rundt i landet.

»Så kan jeg bestemme selv. Jeg kan godt lide at være i god tid, så jeg lige kan lande og finde ud af, om jeg er i Nibe eller Nakskov. De andre går og fyrer vitser af og klæder først om 10 minutter før, vi skal på scenen, mens jeg har et rimelig stort arbejde,« forklarer Rie.

Fællesspisning med crewet er der heller ikke noget af. Scenepreformance, stramme læderbukser og maven fuld af kartoffelmos går dårligt i spænd. Hun gemmer aftensmaden til bagefter.

Måske sender jeg signaler

Alt dét handler hverken om, at Rie er asocial eller har nykker. Men efter så mange år på landevejen får man uundgåeligt vaner, og det er vigtigt at være på toppen og levere varen hver aften. Det forventer publikum – ikke mindst Ries mange kvindelige sympatisører.

Og selvom du måske tror, at du står i mængden og stirrer diskret, så HAR hun altså bemærket dig. Karsehårsfrekvensen iblandt tilskuerne gør hende bestemt ikke noget.

»Det synes jeg er fedt! Sådan har det været lige siden, jeg sang hård rock inde på Lades Kælder. Jeg har altid haft et stort lesbisk publikum og har også masser af lesbiske veninder. Så det har jeg et helt naturligt forhold til,« understreger hun med et smil.

Direkte adspurgt om hun selv har et bud på, hvad hendes popularitet i homomiljøet skyldes, bliver hun lidt genert.

»Det er lige før, du skal spørge dem. Men engang tænkte jeg, at det måske er fordi, jeg selv er mandhaftig på scenen. At jeg måske sendte nogle signaler. Så jeg har faktisk arbejdet på at blive mere piget, når jeg er på scenen, fordi jeg gik sådan her,« siger Rie og gør sig fnisende lidt bredskuldret.

»Som en murerarbejdsmand! Men det var nu også fordi, jeg ikke kunne lide at se mig selv på optagelser. Jeg syntes ikke, det klædte mig. Men jeg har altid været meget drenget, også når jeg dyrker sport - så bliver jeg Anja Andersen,« understreger sangerinden, som har spillet både håndbold og fodbold.

Siger altid hej efter koncerten

Selvom den feminine opmærksomhed er herlig nok, er det dog vigtigt for både Rie og resten af Danser med Drengene at appellere bredt.

I år 2000 genstartede bandet fra scratch på helt små spillesteder, og ydmygheden sidder stadig i orkesteret. Udbredelsen af mp3-filer udhulede pladesalget, og i dag har Danser med Drengene en helt anden strategi for at passe på deres fans: Cderne promoverer koncerterne, ikke omvendt. Og så kan du altid møde bandet efter bifaldet.

»Det er faktisk ret ejendommeligt. Da vi lavede opsamlingen i år 2000, som ikke solgte så godt, tog vi simpelthen merchandise og plader med ud og talte med folk,« forklarer sangerinden og tænder endnu en cigaret.

Sådan har de fortsat lige siden.

»Folk får en autograf og en sludder. Og det er helt unikt for os som musikere, at vi får lov at høre folks reaktion efter koncerten. Men det er meget grænseoverskridende, det tog en hel turné at vænne sig til at være så tæt på folk,« siger Rie.

Hun er gift med musikeren Kurt Poulsen og mor til to drenge, og generelt passer hun lidt på sit privatliv.

Åbenheden ved koncerter er heller ikke noget problem. Selvom Rie da jævnligt bliver inviteret med videre i byen, går folk mest op i selv at fortælle snarere end at spørge.

KORT OM RIE

Født og opvokset i Gladsaxe

45 år

Svært glad for læderbukser

Frontfigur i Danser med Drengene siden 1994

Også aktiv i Rie Rasmussen Trio, hvor hun optræder med brødrene Kurt og John Poulsen

Kurt er hun i øvrigt gift med, de har sammen to sønner: Viktor og Oliver

” **DET ER FAKTISK RET EJENDOMMELIGT.
DA VI LAVEDE OPSAMLINGEN I ÅR 2000,
SOM IKKE SOLGTE SÅ GODT, TOG VI SIMPELTHEN
MERCHANDISE OG PLADER MED UD OG TALTE MED FOLK.
FOLK FÅR EN AUTOGRAF OG EN SLUDDER.
OG DET ER HELT UNIKT FOR OS SOM MUSIKERE,
AT VI FÅR LOV AT HØRE FOLKS REAKTION EFTER KONCERTEN. MEN DET
ER MEGET GRÆNSEOVERSKRIDENDE, DET TOG EN HEL TURNÉ AT
VÆNNE SIG TIL AT VÆRE SÅ TÆT PÅ FOLK.”**

Det er meget berigende, og ikke mindst derfor er det nu en helt fast procedure for Rie of Co. med highfive til DmDs fanskare.

Tager veninderne med

I dag er Rie Rasmussen 45 år. Hun har været ene pige i gruppen, siden de opgav korsangeren tilbage i 1997. Rie har dog aldrig lidt under testosteronniveauet, bemærker hun.

»Det er jeg så vant til. Og jeg kan sagtens finde på at tage en veninde eller mine unger med. Det gør jeg mere og mere, ellers kan man ikke være social på samme måde. Det er jo i weekenderne, man har venner på besøg eller tager ud og spiser, så det er meget hyggeligt at have nogen med engang imellem,« fortæller hun.

Til hendes egen overraskelse har mange af veninderne slet ikke vidst, hvad hendes job gik ud på i praksis, og hvor stort forarbejdet er til en koncert.

»Mine veninder spiller ikke selv musik, så det er også noget med at vise dem, hvad jeg egentlig render rundt og laver, selvom de selvfølgelig har hørt orkestret mange gange. Men det er ikke fordi, vi sådan går i byen efter koncerten. Det er vi sgu blevet for gamle til – eller: Det er jeg for træt til,« erkender den altid rustne Rie med et skævt smil.

Skal prøve noget andet engang

Havde hun haft et hvilket som helst andet job, havde hun for længst fået en pålægsplatte, en glasskål og et dunk i ryggen for så mange års tro tjeneste. 17 år som frontkvind i Danser med Drengene.

Men Rie Rasmussen HAR faktisk også et andet og mere anonymt job. Hun tegner og har blandt andet været med til at konstruere Storebæltsbroen og Øresundsbroen. Musikalsk kunne hun også godt forestille sig at erobre nyt land.

»Det skal jeg engang. Men det er svært, og det ville under alle omstændigheder blive et soloprojekt. Jeg skrev engang, men det er mange år siden. Jeg har en idé om, hvordan det skal være, en lyd jeg godt kan lide. Lidt mere rocket, lidt mere rytm and blues. Det gamle, ikke at forveksle med r'n'b,« tilføjer hun hastigt.

Hun har altså ikke skrivebordsskuffen fyldt med hemmelige numre derhjemme. Men denne sommer har hun haft mange spillejobs med Rie Rasmussen Trio, og dansen med drengene kommer næppe til at vare evigt. Foreløbigt kan hun dog ikke se et punktum i horisonten:

»Jeg er ude og spille med andre ind imellem, hvor jeg får sunget nogle andre ting. Men decideret at lave noget andet end Danser med Drengene, det er ikke tidspunktet lige nu. Det må komme.«

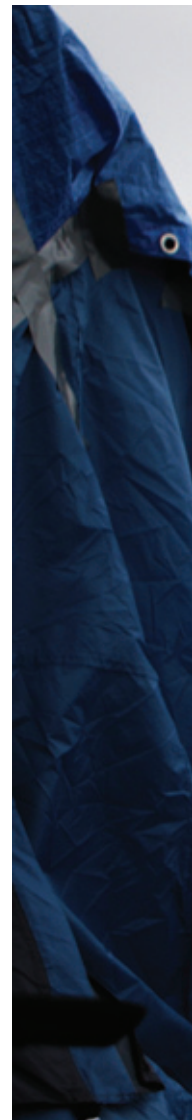
Du kan boltre dig i interviews og musikvideoer på DmDs egen YouTube-kanal

Frisindets nordiske hovedstad

Hjemme i Oslo ville 20-årige Adrian end ikke kysse en fyr på gaden, men på Roskilde Festival føler han sig fri til at dyrke analsex med sig selv midt på pladsen. Billedligt talt. Vist nok.

Af Dea Daily

Foto: Signe Markvad

»Hej, er I homoer?«

Ikke en indgangsreplik, man kan få sig selv til at fyre af i en hvilken som helst lejr på Roskilde Festival. Nede i MC-afsnittet havde de nok ikke kradset sig ret længe i fuldskægget, før man fik buksevand. Men nogenlunde risikofrit var det at afklare fremmede folks seksualorientering når de havde hejst det regnbuefarvede flag.

De fleste var dog "bare" fredselkende festivalgængere med et peaceflag. Da vi efter flere nitter på Roskilde-runderingen finder en ægte gay camp, deler beboerne vores forundring.

»Vi har kigget os omkring, men de

andre lejre med homoflag var ... FAKE!« konstaterer Carina Skau. Hun er 25 år, fra Norge og deltager i Roskilde Festival for 6. gang. I år med sin kæreste, Jeanette Blom.

»Det er første gang, at jeg bor i en camp kun med gays. Vi kendte egentlig ikke hinanden så godt, vores seksualitet er vel det eneste, vi har tilfælles. Det er også noget, vi joker meget med,« fortæller nordmanden.

Lejrens beboere er en blandet skare fra Norge og Sverige, som kender hinanden på kryds og tværs. Nogle af dem fra tidligere års Roskilde Festival. Et par af pigerne har, som følge af den lesbiske naturlov, været sammen. Men Jeanette

” DER ER IKKE NOGET DRAMA HER ”

Blom ryster på hovedet, da vi spørger til, om det kan give intriger:

»Der er ikke noget drama her.«

Flokken bor i område C, en fin placering tæt på musikken i den vestlige del af campingområdet. Syv piger og to fyre. En af dem er hetero.

»Han tæller ikke rigtigt,« siger én spør-

gefuldt, og de slår alle en venskabelig latter op.

Tæller gør Adrian Prent til gengæld.

»I'm a machiiiiine baby!« udbryder han fra campingstolen, som er lige ved at give efter og tippe til siden på grund af hans siddende dance moves. I provinsen også kendt som kørestolsdans. Det er sidst på eftermiddagen, Adrian har fået et par øl inden for frakken og har lige gået en tur med et "Free Kiss"-skilt om halsen. Der var dog kun én, der bed på. En pige, men det var da også hyggeligt nok.

Han elsker Roskilde Festival, fordi rammerne er så frie – friere end livet derhjemme.

»Jeg ville aldrig kysse en fyr på gaden i Oslo. ALDRIG. Det er så tacky,« erklærer han, og hans kvindelige lejrfrøller måber i kor:

»Virkelig?!«

»Ja. Men her kan man tillade sig alt. Jeg kunne gå nøgen rundt og bolle mig selv i røven med en stor dildo, uden at nogen ville tage sig af det,« proklamerer han med armene over kors og et skælnsk udtryk.

»Vi ville!« skynder et par af pigerne sig at understrege.

Carina Skau vurderer, at der måske er knapt så stor forskel på, hvor frie de lesbiske føler sig henholdsvis på Roskilde og derhjemme.

Carina Skau (til venstre) er Roskilde-veteran med seks armbånd bag sig. I år følges hun blandt andre med sin kæreste, Jeanette Blom. Pigerne fra Oslo bor for første gang i en homolejr. Det er tilfældigt og en stående joke i venneflokket.

»Når mig og min kæreste for eksempel står og kysser til Portishead, tænker jeg ikke engang over det. Folk er ganske enkelt mere chillede omkring homoer her«, siger 18-årige Max Steen, der giver den gas under ørebøfferne.

28-årige Asger Klint er først kommet lørdag, så energiniveauet er endnu uspoleret. Koncerten med Chris Cunningham og så en 19-årige Felix Fasting lokkede mere, end vejrudsigten afskrækkede.

ARoS KLUBBEN

Fri adgang med gratis ledsager et helt år

ARoS

Nu åbent til
22.00
onsdag & torsdag

**FRI
ADGANG**
1 PERSON + 1 LEDSAGER
FRA KR. 435

»Vi ser heller ikke så stereotype ud,« mener hun, hvorpå en pige rejser sig fra stolen og ryster baggymåsen engang.

»Yay, jeg ser sgu hetero ud!« jubler hun.

For den nordiske homolejr er de musikalske højdepunkter Portishead, The Strokes, PJ Harvey og danske Oh Land. Stemningen er munter, frisindet og ubekymret. Der er

selsagt højt til loftet, når man bor uden-dørs i otte dage. Musikken flyder konstant ét eller andet sted, og det samme gør øllet, som ikke mindst de nordiske gæster først i tyverne sætter stor pris på. Det er så dejligt billigt her i Danmark.

VIDSTE DU, AT...

... festivaldeltagerne kommer fra hele verden?

Nationaliteterne fordeler sig således:

Danmark	64 %
Norge	14 %
Sverige:	12 %
Øvrige udland	10 %

... der bliver kørt noget mad og drikke i hovedet i løbet af festivalens syv dage?

I 2010 satte deltagerne blandt andet følgende til livs:

- 1 million liter øl
- 3 ton økologisk fairtrade kaffe
- 40.000 liter vin.
- 150.000 burgere
- 30.000 pizzaer
- 15 ton pomfritter.
- 100.000 appelsiner
- 4,7 ton bananer

Kilde: Roskilde Festival

Røvpuler

Det kunne et album med sange om en homoseksuel hverdag måske hedde i 2011. Så grimt lød ordet "bøsse" i hvert fald, da LP'en af samme navn udkom i 1975. Provokerende, anstødelig, men også debatforfriskende og uhyre vigtig. Bøssernes Befrielses Front stod bag den historiske plade, som netop er genudgivet på cd.

Af Dea Daily

Foto: Bjarne Stæhr

Originale tegninger: Bo Stelling

BØSSE-BENT

Bent Jacobsen indtrådte i Bøssernes Befrielses Front i 1972.

Han har skrevet og komponeret de 12 numre på albummet *Bøsse*.

Siden dengang har han arbejdet som skuespiller og musiker.

I dag er Bent gået på efterløn, men er dog fortsat aktiv som sangerinde i provo-mandekoret Schwanzen Sänger Knaben.

Han har været en af ophavs-mændene til lummerhederne i truppen, siden de fandt sammen for 15 år siden.

Kasper Windings navn står i coveret. Sammen med Anders Koppel, Jens Rugsted, Nils Tuxen, Benny Holst, Peter Peter og flere til. Det var et eksklusivt selskab, der for 36 år siden blåstemplede landets homoseksuelle mænd. Eller, ”de homofiile”, som de også kaldtes.

Sammen med nogle af tidens vigtigste musikere stod en ganske ung Bent Jacobsen. Autodidakt sanger, sangskriver og komponist med noget på hjerte.

»Det betød så meget for mig at springe ud, og jeg syntes, at processen var vigtig at skrive om,« fortæller han i dag til PROUD!

Bent Jacobsen blev aktiv i Bøssernes Befrielses Front i 1972, få år efter stiftelsen. Det var et vendepunkt, både for ham personligt og for os andre landspolitisk set.

Vi var sørgelige eksistenser

»At komme til det første mandagsmøde i Huset i Magstræde ... bare det at komme! Klokken var 19:50, og jeg stod og ventede. Der stod også en anden, og jeg tænkte: GUD, du står her i gangen sammen med en anden bøsse,« beretter aktivisten.

»Ellers mødte man kun andre i lukkede klubber med det dér almindelige barspil. Så det var meget underligt at stå der. Og 20 minutter for sent på den begyndte folk at møde op med langt hår og pels og stemmer, der gik op i høje toner.«

Ånden i Bøssernes Befrielses Front – BFF – var ganske særlig. Umådeligt megen energi og frustration havde hobet sig op

iblandt de københavnske homoseksuelle, og nu var det altså nok.

»Før den tid var det sådan, at vi homofile helst skulle bukke og skrabe og være så venlige som muligt og fylde mindst muligt i landskabet. Vi var sørgelige, håbeløse eksistenser. Måske endda onde!« lyder det fra Bent, da han genkalder sig tidens generelle holdning til mandekærlighed.

Men netop med kærlighed skal had bekæmpes, og det konkretiserede Bent og resten af BFF:

»Hver mandag gik vi ned på et værts- hus og dansede sammen som en aktion. Det var meget grænseoverskridende at være med til. Mænd dansede bare ikke sammen dengang.«

Sange om bøssehverdag

Set med nutidige øjne skulle der dog heller ikke meget til, før sindene kom i kog i 70'erne. Men BFF ville helt ud i krogene med deres budskab. Midlet var provokation, målet var at sætte skub i debatten og selvransagelsen, som igen måske kunne føre til bred accept af homoseksuelle.

»Det nye var, at vi lod skægget stå, tog bedstemors læbestift på og gik ud og sagde: Vi er VÆRRE, end I tror, vi er,« forklarer Bent Jacobsen, som i dag er efterlønner og bor med sin mand på Vesterbro i København.

Udover de offentlige queer-happenings opstod idéen om at indspille en plade. Lidt ligesom feministerne og socialisterne også gjorde det. Bøssernes Befrielses

*Schwanzen Sänger Knaben.
Det er Bent, der ses helt til
venstre i billedet*

Tekst og illustration til sangen
"Pædofili-blues"

DA JEG VAR FEMTEN ÅR,
DER MØDTE JEG EN FYR PÅ TREDVE

HANS ØJNE SAGDE JA,
OG VORE KROPPER MØDTES I ET SMIL

HAN LÆRTE MIG AT ELSKE
OG SE EN MASSE TING I MIG SELV

JEG VAR SÅ GLAD SÅ GLAD, JEG SA DET
TIL EN FYR JEG KENDTE

MEN HUN BLEV IKKE GLAD,
HUN SA AT JEG VAR BLEVET HOMOSEKSUEL

DEN SLAGS VAR JEG FOR UNG
TIL, OG FYREN KALDE HUN PÆDOFIL

JEG KAN IKKE SE, HVORDAN FÆN
DET KAN RAGE JER! NEJ!

JERES LAVALDER HAR I LAVET
SÅ DEN PASSES FOR JER SELV! JA!

MEN BØSSEKES KÆRLIGHED,
DEN KALDES PÆDOFIL OG SLÅS HJEL JA!

Front arbejdede i det hele taget parallelt og ofte også sammen med rødstrømpebevægelsen. De havde især en fælles kamp på kæmpe: At det private også kan være politisk.

»Vi tænkte, at det kunne være fantastisk, hvis vi fik forskellige bøsser til at lave sange om deres hverdag. Så jeg begyndte at skrive sange og tog dem med til fællesmøderne. Imens ledte jeg efter andre med lys og lygte,« fortæller Bent.

Han fandt dog aldrig andre, der havde lyst eller evner til at bidrage til LP'en, og derfor endte de 12 numre med at blive hans alene. BFF tog kontakt til musikeren og protestsangeren Benny Holst.

»Han kunne godt lide dem og skabte kontakten til pladeselskabet Demos og musikerne. Det var vigtigt med et backingband, som ikke bare kørte deres egne interesser af, og det her hold udvidede virkelig musikken.«

Brunt cover og 70'erlyd

Bent tog forskellige, relevante emner op på pladen. En morgensang om at vågne i kollektivet med en fyr, man holder af. Sange om at være undertrykt og stigmatiseret. At falde for en ældre fyr, og også en sang, der prikker homoforskrækkelsen lige i solar plexus: Hvordan kan du vide, du ikke selv er bøsse, hvis du aldrig har »prøvet at kærtegne hans krop«?

Alt sammen pakket ind i umiskendelig 70'erlyd og et brunt cover. Alvorligt såvel som satirisk, fortæller ophavsmanden:

»*Bøssebarens Dronning* handler for eksempel om en sarkastisk, gammel trans, som leger mand på arbejdet, fordi de ikke skal vide noget. Der er også en sang om familiens reaktion. Hvis de ikke kan klare det, så sig farvel og find en anden familie i dine homovenner eller start din egen familie.«

Albummets navn stod i sig selv stærkt. *Bøsse*.

»Dengang blev man meget oprørt over ordet "bøsse". Det er lige så groft, som "røvpuler" er i dag. Men Landsforbundet tog sjovt nok ordet til sig i 1976,« indskyder Bent muntert.

Positiv modtagelse

Plade-projektet var unikt. Ikke bare i Danmark, men i hele Europa. Først i 80'erne begyndte homoseksuelle kunstnere og aktivister for alvor at udgive musik med et homoseksuelt tema. Danske Bent og hans venner var pionerer. Spændingen var derfor stor, da *Bøsse* udkom i foråret 1975.

»Den blev faktisk flot anmeldt, alle aviser var meget positive. På nær socialistavisen Land & Folk,« oplyser sangskriveren.

Den brune homoplade vakte dog en del postyr – hvilket også var hensigten.

»Da den kom ud i butikkerne var der blandt andet en Fona, der ikke ville sælge den. Det måtte jo være porno, når den hed noget med bøsse – ordet var SÅ ekstremt. Men da de hørte den, ville de godt sælge den alligevel,« beretter Bent Jacobsen.

I 1979 gik det venstreorienterede forlag og pladeselskab Demos imidlertid konkurs. Restoplaget af *Bøsse* blev solgt på auktion, og derfor har man indtil for nylig kun kunnet købe *Bøsse* i støvede antikvarier.

Nu er selskabet vækket til live igen, og albummet er genoptrykt på cd.

»Det er jeg meget glad for. Igennem årene har mange ringet og spurgt efter den, og det er vigtigt, at sangene fortsat kommer ud,« mener Bent.

Ville have lydt anderledes i dag

I de forgangne årtier har flere musikanmeldere anført *Bøsse* på deres Top10-liste over Danmarks vigtigste rockudgivelser igennem historien.

Men det album, der blev indspillet på tre en halv dag i Country-Palles studie i Nibe dengang, ville afgjort have lydt anderledes, anno 2011.

»Idéen var jo, at det skulle have været en plade, hvor forskellige sangskrivere gav deres bud på, hvordan det var at være bøsse. I dag havde man sagtens kunnet finde flere, der ville være med,« vurderer op-havsmanden selv.

I det tilfælde, at nogen skulle føle for at lave en ny bøsseplade, ville den formentlig også have et andet udsyn. Danmark er trods alt godt stillet set med globale øjne.

»Mange steder er det stadig vanvittigt slemt – meget værre end her i 1970'erne. Jeg har også hørt fra bøsser og lesbiske af anden etnisk oprindelse end dansk, at de er meget vilde med pladen,« lyder det stolt fra komponisten.

»Og kommer du langt ud på landet herhjemme, har sangene også stadig en aktualitet. Men de er mærket af den tid, de er lavet i. Konklusionen i *Kampsangen* er, at samles vi under de røde faner, skal alt nok blive godt. Det havde nok lydt anderledes i dag!«

Tekst og illustration til sangen
"Om Selvundertrykkelse"

Bent Jacobsens "Bøsse" kan købes hos proud.dk

Klik her for at høre et nummer fra cden og/eller købe den.

DU HAR KØBT DIN TIBE
DINE ØJNE STRÅLER
DU SIKR JEG ER DEJLIG
OG DU ELSKER MIG

DU SIKR DU MÅ RYGE
FØR VI ER SAMMEN
FØR AT HOLDE MIG UD
FØR AT HOLDE DIG UD

OG JEG FØLER MIG SVAG
MIN KÆRLIGHED UDEN STOF
ER ABSURD
DU SER IKKE MIG, KUN EN BØSSE

OG DU VÅGNER I AFSKY
DU HAR VALGT DEN LETTESTE VEJ
FØR DIN TRANG
DU HAR LIGGET MED EN BØSSE

OG DU FØLER DIG LILLE
DET ER MINDRE VÆRD
AT VÆRE EN BØSSE
END AT VÆRE NORMAL

SÅ SKYND DIG, DU ELSKEDE
TÆND DIN TIBE
FØR DU GRÆDER AF SKAM
OG GLEM, DER ER EN DER ELSKER DIG

Selveste Anne Linnet

Se Anne Linnet spille "Forårsdag"
ved Skanderborg Festival i 2009

ANNELYSEN: Hvordan skaber man et langtids- holdbart popfænomen i beskedne Danmark?

**Læderjakke, skovskiderdans, herre- og dame-
tække, politisk bevidsthed og sans for den gode
molodi skader i hvert fald ikke. Annelysen går i
metamode og annelyserer fænomenet Anne.**

Af Anne O'Manne
Foto: Sony Music Denmark

Jeg var ikke ret gammel, måske 8 år, da jeg sad på et tæppe i Botanisk Have i Aarhus sammen med min familie. Få meter væk sad en anden familie med mor, far og to børn.

Forældrene var pinlige hippityper som mine egne - faktisk var de endnu værre end mine vestjyske forsigtighippier. Faderen havde langt bølget hår og skæg. Den lille pige kravlede rundt på sin mor, som sad med løst flagrende hår og et ansigtsudtryk, der fik mig til at tænke på de kloge høvdinge i indianerfilmene.

"Det er Anne Linnet", sagde min mor, mens hun helt uden succes forsøgte at skjule, at hun var imponeret over at se en kendt.

Jeg kan stadig huske wow-følelsen. Jeg havde dog ingen anelse om, hvem denne Annel-innet var (min mor fik det til at lyde som ét langt navn), men hun var berømt. Jeg havde set en berømt person i virkeligheden. Det var noget af det bedste pralestof henne i 2. klasse.

Jeg, og de andre fra klassen, vidste dog først, hvad hende der Annel-innet gik ud på, da vi et par år senere så vores musiklærerinde sprælle af begejstring over noget, hun kaldte Shit & Chanel. Og vi skulle synge en sang, der hed *Smuk og Dejlig*. Vi gjorde det skingert, og jeg ville hellere havde sunget noget med Shubidua.

Der gik flere år, hvor Annel-innet på sin rolige og jordnære facon dryssede sine sange ud over mit liv, og pludselig var jeg en skrøbelig teenager, der fik skubbet Marquis De Sade ind i øregangene. Ydrk!

Jeg kunne godt høre, det var noget med sex. Bvadr! Min uskyldige Annel-innet var blev til en kvinde med en seksualitet.

Anne Linnet kunne lide pisk. Åh, hvor ærligheden dog gav mig gylpekvaabbelser. Børnene, der var med hende på tæppet dengang i Botanisk Have måtte godt nok være

20. OKTOBER -
19. NOVEMBER

KUN STEN

**TILBUD TIL
PROUDS LÆSERE**

MEDBRING ANNONCEN I
VORES BILLETKONTOR OG FÅ
2 BILLETTER TIL 95 KR. PR.
STK. GÆLDER TIL OG MED
LØRDAG D. 5. NOVEMBER.

**EN POETISK
OG MUSIKALSK
ROADMOVIE**

- I SAMARBEJDE MED >>TEATRET<<

TEATRET
SVALEGANGEN

ROSENKRANTZGADE 21
8000 AARHUS C

BILLETTLF.: 86 13 88 66
BILLETNET: 70 15 65 65

WWW.SVALEGANGEN.DK

” HUN HAR SPANDEVIS AF INTEGRITET, OG HUN HAR TAGET UTRADITIONELLE VALG UDEN PÅ NOGET TIDSPUNKT AT MISTE VÆRDIGHEDEN. “

flove. Dette tænkte jeg, mens mit sind havde travlt med at lære sangene udenad. For alt det hormonelle rod, der var indeni den sarte teenager, elskede de hudløse tekster.

Som ung hormonella fik jeg dog travlt med at lytte til musik med nogle drenge, der så pæne ud. I den periode var Anne Linnet pinlig. Hun var for gamle mennesker på 30 år, og det skulle jeg dælme ikke nyde noget af. I øvrigt havde jeg også travlt med at planlægge, hvordan jeg kunne blive gift med en af dem fra Bros. Jeg gad sgu da ikke bruge tid på at hylde en sanger, jeg ikke kunne drømme om at blive gift med. Og jeg kunne selvfølgelig ikke blive gift med Anne Linnet, da hun jo var en dame.

Og dog! Altså, hun er jo en dame (er jeg 99 procent sikker på), men jeg kunne i princippet godt blive gift med hende. For det viste sig, at Anne Linnet ikke kun var til mænd. Hun havde damekærester. Det sære er, at min reaktion på dette udeblev. Det var overhovedet ikke mærkeligt, at Anne Linnet var til kvinder. Jeg spuleørlede i 80'erne, da hun gav udtryk for, at hun var glad for latexrøv og læderkasket, men min reaktion på hendes biseksualitet... Intet.

Min eneste forklaring på det er, at hun på dette tidspunkt havde sat sig fast i min bevidsthed som Selveste Anne Linnet. Hun var nok allerede Selveste Anne Linnet, da jeg så hende dengang på tæppet. Hun var garanteret allerede Selveste Anne Linnet, da hun var en lille pige i Åbyhøj.

Og det er kun personer som Selveste Anne Linnet, der får en glidende seksualitet til at ligne det mest naturlige i verden. Hvis Selveste Anne Linnet vil være sammen med en mand den ene dag og en kvinde den anden dag, er det sådan, hun gør. Vi andre trækker på skuldrene og tænker: ”Tjaa... ”.

Selveste Anne Linnet ligner ikke en, der bruger tid på at sidde inde i et skab og gruble over, hvordan hun skal præsentere omgangskredsen for en kæreste af den slags, der har bryster.

Der er noget over Anne Linnet.

Hun har spandevig af integritet, og hun har taget utraditionelle valg uden på noget tidspunkt at miste værdigheden. Der er noget over hende, der gør hende tidløs. Og noget, der igen sender mig tilbage til dengang på tæppet i Botanisk Have. Der, hvor hun lignede en stolt indianerhøvding. Ej, men har I aldrig set indianerfilm? Hun ville virkelig gøre sig godt som høvding. Hun kunne sidde

foran sin tipi pakket ind i tæpper og have fjer i det lange hår. Mens hendes bestemte, men venlige ansigt forsikrer stammen om, at de nok skal overleve det næste angreb fra præriens onde cowboys.

Der er noget over Anne Linnet. Og det er ikke noget, alle kan få. Jeg kan for eksempel ikke – heller ikke selvom en sort læderjakke giver mig et instant Anne Linnet-look. Jeg kan ikke komme i tanke om andre danske sangere, der har det.

Men hvad er det, der er med Anne Linnet?

Jeg har læst en række interviews med hende for at finde ud af det. Og på den måde fandt jeg ud af, at hun er et yderst sympatisk menneske. Men det er der mange, der er. Der var mere, og jeg måtte finde ud af, hvad det var.

Og som en gave til mine store Anne Linnetske spørgsmål så jeg en reklame for programmet ”Toppen af Poppen”, hvor Anne Linnet var med som deltager. Her fortolker hun andre danske sangeres sange, og de fortolker hendes.

Op til programmets start så jeg overskriften ”Alle frygter Anne Linnet”, og jeg så billeder af en svedig Rasmus Nøhr med angst i blikket (Rasmus, du skal lade pissen og læderkasketten blive hjemme, når Anne Linnet er med. Ellers beder du selv om det).

Og jeg var spændt på at se programmerne, for Anne Linnet måtte godt nok være strid.

I skrivende stund har jeg set to afsnit af Toppen af Poppen. Anne Linnet har sunget for Søs Fenger og for Rasmus Nøhr, og hun har danset sin helt specielle dans, som jeg har døbt ”den halve skovskider”. Og de frygter hende sgu da overhovedet ikke. Men det er tydeligt, at hendes accept betyder meget for dem.

Og efter at have tænkt tilbage på de fire årtier, Anne Linnet har puttet musik i vores radioer. Efter at have set og læst interviews med hende, og efter jeg har set hende i Toppen af Poppen, har jeg fundet ud af, hvorfor Anne Linnet er Selveste Anne Linnet – og det kan siges helt uden anekdoter om Botanisk Have og sprælske musiklærerinder:

Hvis Anne Linnet siger, at alt bliver okay, så bliver det fandme også okay!

Stemte queerstreng

ANMELDELSER. Homorelaterede film kæmper ofte med skrabede budgetter, en sejlivet tendens til klichépleje og mellemskidt skuespil. Men i spillefilm og dokumentarer med et musikalsk omdrejningspunkt synes kvaliteten at være lidt højere. Voldnice, som de unge siger. Her er både noget for rockelskere, psykedeliske fetichister og seere med hang til Søs & Kirsten-æstetik. *Af Tine Kristensen*

Av, min hjerne!

Nok ikke noget, du kommer til at tage ned fra hylden mere end en enkelt gang.

Ikke dårligt. Den er absolut et kig værd.

Seje sager, som hører hjemme i alle seriøse samlinger af homse-lir.

Øjeblikkelig homo-evergreen! Bør hyldes med konfetti og offentligt kampsnaveri over hele kloden.

HEDWIG AND THE ANGRY INCH

Instruktør: John Cameron Mitchell
USA, 2001, 95 min

Fanget i den lille forskel

Ét styk unik *Rocky Horror Picture Show*-lignende oplevelse dyppet i glam og rullet i pailletter, krydret med en vedkommende historie om kønsidentitet og selvopfattelse. John Cameron Mitchell, som både har skrevet, instrueret og spiller hovedrollen i filmen, leverer en enmandskraftpræstation, der er en tilpasning af off-Broadway musicalen af samme navn.

Efter en kamikaze-kønsskifteoperation er Hedwig strandet i et kønsmæssigt dødvande; aldrig rigtig mand, aldrig rigtig kvinde. Vi møder Hedwig med band på en

turne gennem USA's ynkeligste beværgninger. Via humoristiske, velskrevne og gribende rocktunes får vi hendes historie. Den unge herr Hansel er opvokset i det tidligere Østtyskland. Her møder han en amerikansk sugar daddy, som vil have ham med hjem til Staterne. Der er bare ét lille aber dabi; Hansel må blive til Hedwig, for bøsseeri er *verboden*.

Det er svært ikke at holde af den flamboyante og frække Hedwig, og man får en nuanceret forståelse af den kønsfrustration og vrede, der gennemsyrrer ham/hende. Hedwigs historie er kreativt og in-

telligent fortalt med referencer til Platons *Symposium* - uden at være det mindste højpandet. Den mytologiske forklaring på kønnets oprindelse virker som et underfundigt ekstra lag.

Hedwig and the Angry Inch er en fabelagtig filmoplevelse. Helt sin egen og fin i ordets bedste betydning.

PREY FOR ROCK & ROLL

Instruktør: Alex Steyermark
USA, 2003, 104 min

En ægte rock'n'roll bitch

Prey for Rock & Roll er baseret på et selvbiografisk skuespil af Cheri Lovedog, der også har skrevet det meste af filmens musik. Jeg ved ikke et klap om, hvordan rockbranchen hænger sammen. Men det virker absolut plausibelt, at man som frontkvind i et all-woman rockband skal være stædig, masochistisk og en lille smule crazy for overhovedet at gøre forsøget på at opnå anerkendelse.

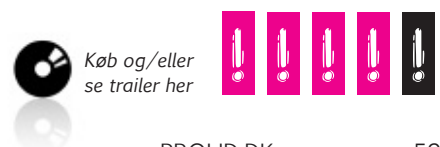
Bound-stjernen Gina Gershon bærer hele dette portræt af en mandchauvinistisk og narcissistisk branche på sine skuldre. Hun spiller den biseksuelle tatovør Jacki, som sammen med bandet Clam Daddy i en mindre evighed har givet den gas for håndrører på lokale spillesteder. De mange år i modvind har hærdet forsangerinden, der snart fylder 40, og gennemsyret af bitterhed overvejer hun at lægge mikrofonen på hylden.

Rollen som Jacki er som skræddersyet til Gershons rå og boyish attitude. Hun flankeres af sin bassist, den

narko-hærgede Tracy, og parret Faith og Sally, der spiller henholdsvis guitar og trommer. Birollerne er leveret hæderligt, dog uden at være prangende.

Filmens plot fænger og drukner lige akkurat ikke i den ellers voldsomme mængde melodramatik. *Prey for Rock & Roll* formår at sætte Los Angeles' barske musikmiljø på spidsen og vende et par karakterer på hovedet. Voldsmænd bliver til kærester og kærester til voldsmand, mens Jacki kæmper med at få prioriteterne i sit liv til at falde på plads.

Gershons præstation som hærdet rock'n'roll bitch alene gør *Prey for Rock & Roll* værd at bruge halvanden time på. Den har et autentisk, amerikansk feel og til trods for, at den til tider filer lidt rigeligt på de store violiner, er det en absolut seværdig film.

THE TOPP TWINS: UNTOUCHABLE GIRLS

Leanna Pooley
New Zealand, 2008, 84 min

Herlige jodlende tvillinge-trunter

Dokumentaren *The Topp Twins* fortæller søstrene Lynda og Jools' fælles livshistorie. De midaldrende tvillinger har med en potpourri af komiske karakterer og folkelige sangtekster charmeret sig ind i new zealændernes hjerter i årtier. I 2009 udkom denne film om dem, og den blev hurtigt den bedst sælgende og mest populære dokumentar fra ø-samfundet i Langtbortistan nogensinde.

Som højaktive, dedikerede politiske aktivister i 80'erne og fra starten åbent lesbiske er Jools og Lynda svære ikke at beundre for deres ukuelighed og idealisme. Som seer kan jeg derfor bære over med - sågar charmeres af - den uforfalskede mandhaftighed, øresønderrivende jodlen og Søs-og-Kirsten-goes-hillbilly-stil.

Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at Topp-tvillingerne elsker dét, de gør og skaber

sammen. De stråler om kap, afslutter hinandes sætninger og morer sig hjerteligt hele filmen igennem. De gør dokumentaren til en ægte og ukommerciel oplevelse, der uden at anstrenge sig lærer os om selvaccept, tolerance og ubegrænset søskendekærlighed.

Historien om de uhøjtidelige, autentiske kitschede kvinder fortæles lige ud ad landevejen. Grænsende til uopfindsomt. Men historien er god og holdes oppe af hovedpersonernes overflod af karisma. Det er derfor meget nemt både at holde af dem og deres film.

Køb og/eller
se trailer her

VELVET GOLDMINE

Todd Haynes
England/USA, 1998, 124 min

Nyt liv til Bowies og Iggys lyd og kærlighed

Lige fra filmens intro bombarderer os med Brian Enos *Needles in the Camels Eye*, bliver vi suget ind i 70'ernes rebelske rock-univers. Filmen tager ved og nægter at give slip, før den efter to timer efterlader dig rundforvirret og forkommen af sex, drugs and rock'n'roll.

Jonathan Rhys Meyers (*The Tudors*) og Ewan McGregor pryder *Velvet Goldmine* som de to unge, musiske antihelte. Førstnævnte spiller Brian Slade, baseret på David Bowie, (som også har skrevet det

nummer, filmen er opkaldt efter). McGregor – senest set i film som *Beginners* og *I Love You Phillip Morris* - er Kurt Wild, en klar Iggy Pop-reference.

Christian Bale er også med i form af journalisten Arthur Stuart, som sættes til at afdække Slades skæbne 10 år efter dennes forsvinden fra rampelyset. I sine unge år har Arthur været intens fan af rock-duoen, og nu konfronteres han med et enormt berømmelsesfatamogana i opløsning.

Filmens symbolik og referencer til konstruerede pop-ikoner (Ziggy Stardust,

Gary Glitter) er tyktflydende. Det er en tour de force gennem en dekadent og trashy musikverden. Et sted, hvor grænser nedbrydes i massevis; seksualitetens, kønnets og musikkens. En tur, der med fordel kunne have været en halv time kortere, men en tur, det absolut er værd at tage.

Køb og/eller
se trailer her

WERE THE WORLD MINE

Instruktør: Tom Gustafson
USA, 2008, 95 min

Shakespeare voldtaget af skinger skolekomedie

Okay, vi tager Shakespeares *En Skærsommernatsdrøm*. Den skal opføres som teaterstykke på en high school kun for drenge. Så stopper vi den misforståede homo-teenager, Timothy, ned i rollen som feen Puck(!). Han er selvfølgelig forelsket i én af skolens lækre-smækre rugbyspillere, og en magisk kærlighedsdrik, lidt dans og sang senere kaster de sig i hinandens arme.

Were the World Mine er en idé, der er bedst på papiret. Det lyder måske alt sammen hyggeligt og underholdende på den useriøse *High School Musical*-agtige måde, og det kunne filmen også have været. Hvis NOGEN dog bare havde haft lidt talent!

Et lyspunkt er birollen som Timothy's faghag Frankie, der spilles forfriskende ubesværet af Zelda Williams (datter af den evigt gakkede Robin Williams). Men selv Wendy Robie, som nogle måske husker som Nadine fra serien *Twin Peaks*, leverer middelmådigt i rollen som lærerinden Miss Tebbit.

Et andet stort minus er musicalens sange, som ikke er catchy og i øvrigt sjældent placeret på tidspunkter, hvor de for alvor giver mening. I et forfejlet anfald af ambitioner forsøger *Were the World Mine* at pifte et lavt budget og tvivlsomme skuespilspræstationer op med Shakespeareske fe-glimmer. Det bliver musicalens svar på *Tempt Cider*: Noget tyndt, sukkersødt sjask i kæphøj indpakning.

Det skal også siges, at musicalfilmen er en speciel genre. Den skal med musik og sang kunne rive mig med gennem magiske, surrealistiske sekvenser. Som når jeg i *Rent* accepterer, at hovedpersonerne udbryder i spontan tango eller tæsker løs på olietønder midt på sofabordet. Men i *Were the World Mine* virker de musikalske følelsesudbrud overvejende akavede, og som helhed efterlader filmen sit publikum uberørt. Stik imod Shakespeare-traditionen.

Køb og/eller
se trailer her

MIX • AARHUS

LesbianGayBiTrans Film Festival

22. - 29. OKTOBER 2011 i METROPOL

Følg os på [facebook.com/MIX.Aarhus](https://www.facebook.com/MIX.Aarhus)

deltag i **7 SPORTSGRENE - BETAL FOR ÉN** (500 kr./årligt)
- og få **BYENS BEDSTE HOMOFÆLLESSKAB** med **GRATIS**

7 MULIGHEDER FOR AT DYRKE SPORT

BADMINTON * VOLLEYBALL * HÅNDBOLD
FODBOLD * BORDTENNIS * SVØMNING * LØB

DANISH D-LITE

Sportsforeningen i Aarhus og omegn for bøsser, lesbiske og andre, der sympatiserer med foreningen

www.danishdlite.dk
"Danish D-lite" på Facebook

Årligt kontingent:

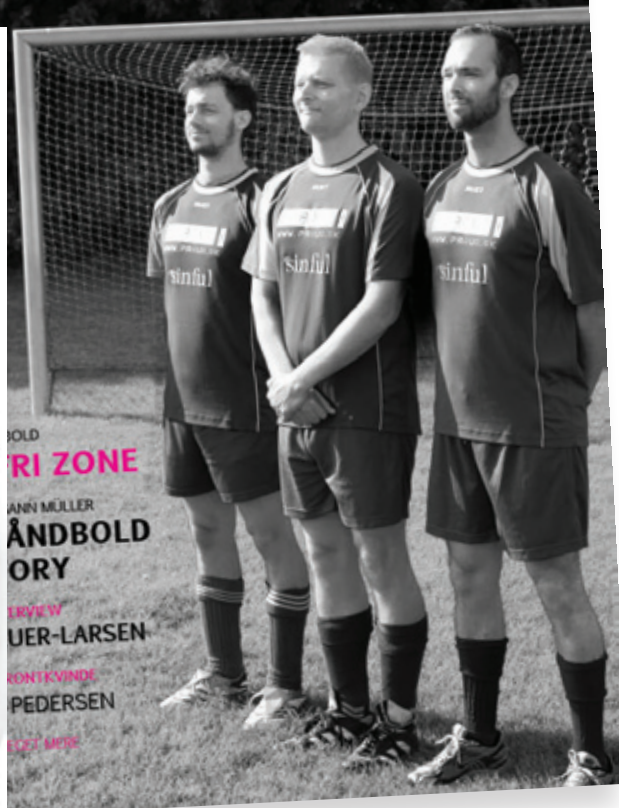
Aktivt medlemskab: 500 kr
(her kan du deltage i alle sportsgrenene)

Passivt medlemskab: 100 kr
(støttemedlemskab og mulighed for at deltage i aktiviteter udenfor sportsgrenene)

PROUD !

Magazine

NU FÅS PROUD! MAGAZINE OGSÅ I ABONNEMENT

199,-

4 UDGIVELSER INKL. LEVERING
(pris i løssalg online 278,-)

Bestil dit abonnement på proud.dk

PROUD !

Magazine

TILBAGE TIL '25

BØSSEPLADE VERDENS FØRSTE

INTERVIEWS

RIE RASMUSSEN INFERNAL

BAGOM KLICHÉ NUMMER ÈT

MELODI GRAND PRIX

ANMELDELSER

VELVET GOLDMINE
PREY FOR ROCK & ROLL
HEDWIG & THE ANGRY INCH

ANALYSEN

ANNE OM ANNE

ØRER I NATTEN

DJ-TENDENSER

OG MEGET MERE